

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับสิทธิในหลักประกันเพื่อการดำรงชีพ เมื่อพ้นภาวะการทำงานของนักมวย

มวยไทยเป็นกีฬาและศิลปะการต่อสู้ของประเทศไทยมาตั้งแต่สมัยโบราณเป็นมรดกที่ทรงคุณค่าทางวัฒนธรรม มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ควรแก่การสนับสนุนและส่งเสริมให้เป็นที่ยอมรับแพร่หลาย ในปัจจุบันมวยได้กลายเป็นกีฬาอาชีพที่ได้รับความนิยมทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยเฉพาะมวยไทยได้รับความนิยมจากชาวต่างประเทศเป็นอย่างมาก สามารถทำรายได้จากการท่องเที่ยวเข้าประเทศในแต่ละปีเป็นจำนวนมหาศาล ตลอดจนสร้างเสริมรายได้ให้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องในวงการมวยมากมาย ดังจะเห็นได้จากการจัดให้มีการแข่งขันอยู่เป็นประจำทุกวันทั้งในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด

แม้ว่าบุคคลในวงการกีฬามวยจะมีอยู่มากมายทั้ง นักมวย ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ผู้จัดการนักมวย หัวหน้าค่ายมวย นายสนามมวย ผู้จัดการรายการแข่งขันมวย แต่บุคคลที่มีความสำคัญที่สุดในกีฬามวยก็คือ นักมวย นั่นเอง จากการศึกษาพบว่านักมวยในปัจจุบันนั้น นอกจากจะต้องเสี่ยงต่อการบาดเจ็บและได้รับอันตรายต่อสุขภาพแล้ว ยังต้องประสบกับปัญหาความมั่นคงในการประกอบอาชีพ ปัญหาค่าตอบแทน ตลอดจนสวัสดิการต่าง ๆ ที่ยังไม่เพียงพอ และเมื่อนักมวยต้องเลิกชกมวย ไม่ว่าจะเป็นเพราะอายุที่มากขึ้น หรือได้รับบาดเจ็บ อุบัติเหตุจากการแข่งขัน การฝึกซ้อม จนไม่อาจชกมวยต่อไปได้ สวัสดิการต่าง ๆ ที่นักมวยมีสิทธิได้รับตามรัฐธรรมนูญนั้นยังไม่เพียงพอ

ในบทนี้ ผู้เขียนจะทำการศึกษาและวิเคราะห์ถึงปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับสิทธิในหลักประกันเพื่อการดำรงชีพของนักมวย โดยเฉพาะเมื่อนักมวยพ้นจากภาวะการเป็นนักมวยแล้ว ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 รวมถึงกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ปัญหาสิทธิในหลักประกันเพื่อการดำรงชีพ

เมื่อพ้นภาวะการทำงาน ตามมาตรา 44

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 44 ได้บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิในหลักประกันเพื่อการดำรงชีพเมื่อพ้นภาวะการทำงานไว้ว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับหลักประกันความปลอดภัยและสวัสดิภาพในการทำงาน รวมทั้งหลักประกันในการดำรงชีพทั้งในระหว่างการทำงาน และเมื่อพ้นภาวะการทำงาน ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

นอกจากนี้ ในมาตรา 84 ยังได้บัญญัติเกี่ยวกับการมีงานทำไว้ว่า “รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ ดังต่อไปนี้ ... (7) ส่งเสริมให้ประชากรวัยทำงานมีงานทำ ค้ำครองแรงงานเด็กและสตรี จัดระบบแรงงานสัมพันธ์และระบบไตรภาคีที่ผู้ทำงานมีสิทธิเลือกผู้แทนของตน จัดระบบประกันสังคม รวมทั้งค้ำครองให้ผู้ทำงานที่มีคุณค่าอย่างเดียวกันได้รับค่าตอบแทน สิทธิประโยชน์ และสวัสดิการที่เป็นธรรมโดยไม่เลือกปฏิบัติ ...”

หลักการดังกล่าวสอดคล้องกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ซึ่งกำหนดให้สิทธิที่จะทำงาน สิทธิที่จะมีสภาวะการทำงานที่ยุติธรรมและเหมาะสม สิทธิที่จะได้รับการประกันสังคม สิทธิที่จะมีมาตรฐานการครองชีพที่เพียงพอ และสิทธิที่จะมีมาตรฐานแห่งสุขภาพที่ดี เหล่านี้ล้วนเป็นสิทธิที่ได้รับการค้ำครอง และเป็นหน้าที่ของรัฐที่ต้องจัดบริการด้านต่าง ๆ แก่พลเมืองนั่นเอง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองที่กำหนดไว้ว่า รัฐจะต้องให้การรับประกันต่อสิทธิต่าง ๆ ตามกติกาฯ นี้แก่ทุกปัจเจกชนในดินแดนของตนโดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ สิทธิดังกล่าว ได้แก่ สิทธิในชีวิต สิทธิในเสรีภาพและความมั่นคง และสิทธิในความเสมอภาคกันตามกฎหมาย

จะเห็นได้ว่า หลักประกันในการดำรงชีพตามมาตรา 44 จะต้องเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ ดังนั้น สิทธิดังกล่าวจึงต้องมีกฎหมายลูกออกมารองรับจึงจะมีผลบังคับใช้ ทั้งนี้รัฐธรรมนูญ มาตรา 303 กำหนดให้ต้องตรากฎหมายออกมาบังคับใช้ภายใน

กำหนด 1 ปี ดังที่ได้บัญญัติไว้ว่า “ในวาระเริ่มแรก ให้คณะรัฐมนตรีที่เข้าบริหารราชการแผ่นดิน ภายหลังจากการเลือกตั้งทั่วไปเป็นครั้งแรกตามรัฐธรรมนูญนี้ ดำเนินการจัดทำหรือปรับปรุงกฎหมายในเรื่องดังต่อไปนี้ ให้แล้วเสร็จภายในเวลาที่กำหนด (1) กฎหมายที่เกี่ยวกับการกำหนดรายละเอียดเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองการใช้สิทธิและเสรีภาพตามมาตรา 40 มาตรา 44 . . .” แต่จนถึงปัจจุบัน ก็ยังไม่มีการตรากฎหมายดังกล่าวออกมาบังคับใช้ แต่อย่างไรก็ดี มาตรา 303 วรรคท้าย ได้บัญญัติไว้ว่า “ในกรณีที่ปรากฏว่ากฎหมายใดที่ตราขึ้นก่อนวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ มีเนื้อหาสาระเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้แล้ว ให้ถือเป็นการยกเว้นที่จะไม่ต้องดำเนินการตามมาตรานี้”

จากการศึกษาพบว่า มีกฎหมายหลายฉบับที่มีเนื้อหาสาระสอดคล้องกับบทบัญญัติ มาตรา 44 ดังกล่าว อาทิเช่น พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 พระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537 และพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 พระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 นอกจากนั้น ยังมีโครงการภาครัฐหลายโครงการ เช่น โครงการเบี้ยยังชีพคนชรา โครงการหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า หรือ “บัตรทอง” โครงการ 30 บาทรักษาทุกโรค

พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 และพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537 เป็นกฎหมายหลักที่เน้นด้านสวัสดิการและการคุ้มครองแรงงาน แต่อย่างไรก็ดี กฎหมายทั้งสองฉบับกลับเน้นการคุ้มครองไปที่ลูกจ้างเป็นหลัก ส่วนผู้ที่ประกอบอาชีพอิสระไม่ได้เป็นลูกจ้าง เช่น เกษตรกร แท็กซี่ มอเตอร์ไซด์รับจ้าง หรือผู้ประกอบการวิชาชีพอิสระ เช่น ทนายความ สถาปนิก ดารา นักแสดง รวมถึงนักกีฬาอาชีพไม่ว่าจะเป็นนักมวย นักฟุตบอล หรือนักกีฬาประเภทอื่น ๆ กลับไม่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแต่อย่างใด ทั้งนี้ รายละเอียดจะได้วิเคราะห์ในลำดับถัดไป

ส่วนพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 อันเป็นกฎหมายเฉพาะที่ใช้บังคับกับนักมวยโดยตรงนั้น จากการศึกษพบว่า สวัสดิการต่าง ๆ ที่กฎหมายกำหนดไว้ จำกัดเฉพาะค่ารักษาพยาบาล ค่าทดแทน และค่ายังชีพ เท่านั้น ซึ่งเมื่อเทียบกับพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 แล้ว สวัสดิการ หรือสิทธิประโยชน์ การคุ้มครองต่าง ๆ น้อยกว่ามากทั้งยังขาดหลักเกณฑ์การที่แน่นอน ดังจะได้วิเคราะห์ในหัวข้อถัดไป

นอกจากนี้ คำว่า “หลักประกันในการดำรงชีพ” ในมาตรา 44 ยังมีปัญหาอีกว่า มีความหมายกว้างแคบเพียงใด ครอบคลุมถึงหลักประกันใดบ้าง หมายความว่ารวมถึงหลักประกันเรื่องรายได้ด้วยหรือไม่ เพราะคำว่า “การดำรงชีพ” เป็นคำที่มีความหมายกว้างขวาง การจะให้คำจำกัดความว่าหลักประกันในการดำรงชีพตามมาตรา 44 หมายถึงอะไร หรือประกอบด้วยอะไรบ้าง จึงยังไม่มี ความชัดเจน ในขณะที่มาตรา 28 วรรคสอง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้บัญญัติไว้ว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้” อันเป็นหลักการในการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ หากถูกละเมิดสิทธิ การได้รับหลักประกันในการดำรงชีพตามมาตรา 44 แล้ว ต้องการให้สิทธิทางศาลตามมาตรา 28 วรรคสอง จะดีควมอย่างไร

ผู้เขียนเห็นว่า ควรแก้ไขมาตรา 44 โดยเพิ่มเติมให้ชัดเจนว่า หลักประกันในการดำรงชีพนั้น ประกอบด้วยหลักประกันอะไรบ้าง

นอกจากนี้ ยังมีปัญหาอีกว่า ผู้ที่มีหน้าที่จัดหลักประกันในการดำรงชีพ ตามมาตรา 44 ได้แก่ใคร เป็นหน้าที่ของรัฐ หรือของนายจ้าง หรือของหน่วยงานใด โดยเฉพาะหรือไม่

จะเห็นได้ว่า บทบัญญัติมาตรา 44 ในส่วนของหลักประกันในการดำรงชีพ ยังขาดความชัดเจน เพียงแต่กำหนดหลักไว้อย่างกว้าง ๆ ที่ไม่อาจนำไปบังคับใช้ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ แต่อย่างใด

2. ปัญหาสิทธิในหลักประกันเพื่อการดำรงชีพ

ตามพระราชบัญญัติกสิกรรม พ.ศ. 2542

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับสิทธิที่จะได้รับหลักประกันขั้นพื้นฐานตามปฏิญญาสากล ว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ให้สิทธิด้านแรงงาน สิทธิด้านสุขภาพเป็นสิทธิมนุษยชน และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศที่สำคัญ ๆ ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีสมาชิกต่างก็รับรองสิทธิด้านสุขภาพ เป็นส่วนหนึ่งของสิทธิ-

มนุษยชน และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อย่างหนึ่ง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้บัญญัติเพิ่มสิทธิทางด้านแรงงานไว้เป็นครั้งแรก โดยได้เพิ่มสิทธิของบุคคลที่จะได้รับหลักประกันจากรัฐ ในการทำงานของตนให้เป็นไปด้วยความปลอดภัย และมีสวัสดิภาพ รวมทั้งการได้รับหลักประกันในการดำรงชีพที่ได้รับมาตรฐานทั้งในระหว่างการทำงาน และเมื่อพ้นภาวะการทำงานจากรัฐ ตามที่รัฐจะได้ตรากฎหมาย กำหนดรายละเอียดในการรับสิทธิของบุคคลต่อไป ซึ่งในพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ได้ให้หลักประกันในระหว่างการทำงาน แต่ไม่ได้ให้หลักประกันเมื่อพ้นภาวะการทำงาน เพียงแต่บัญญัติไว้ในระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วยการบริหาร การจัดหาผลประโยชน์และการใช้จ่ายเงินกองทุนกีฬามวย พ.ศ. 2543 แต่ยังไม่มีความชัดเจนในการบังคับใช้ดังจะได้ศึกษาและวิเคราะห์ต่อไป

2.1 ปัญหาการให้ความช่วยเหลือของกองทุนกีฬามวย

อาชีพนักมวย หรือนักกีฬามวย เป็นอาชีพที่มีเอกลักษณ์แสดงออกถึงวัฒนธรรมไทย จึงมีความสำคัญและมีประโยชน์อยู่มากมายหลายประการ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 2 แต่ในแง่ของความปลอดภัยต่อสุขภาพร่างกาย หรืออนามัย ตลอดจนความมั่นคงด้านสวัสดิการต่าง ๆ อันจำเป็นต่อการดำรงชีพแล้ว อาชีพนักมวยถือได้ว่ามีความมั่นคงน้อยมาก เมื่อเทียบกับอาชีพอื่น ๆ เนื่องจากเป็นกีฬาต่อสู้ และต้องมีการปะทะกันอย่างรุนแรง ผู้ที่จะเป็นนักมวยจะต้องได้รับการฝึกฝนทั้งด้านพลังกำลังและเทคนิคการชกต่อย นักมวยจึงต้องทุ่มเทให้กับการฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ ในระหว่างสังกัดค่ายมวย นักมวยส่วนใหญ่จะไม่ได้ประกอบอาชีพอื่น หรือมีหน้าที่การงานที่เป็นหลักแหล่งอยู่แล้วเหมือนกับนักกีฬาอาชีพชนิดอื่น ๆ ประกอบกับนักมวยส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา หรือมัธยมศึกษาตอนต้นเท่านั้น¹ ครั้นภายหลังจากเลิกอาชีพนักมวยแล้วโอกาสในการหางานทำที่มั่นคงและมีรายได้เพียงพอต่อการเลี้ยงชีพก็น้อย นักมวยบางคนได้รับผลกระทบด้านร่างกายจากการชกมวยมาเป็นระยะเวลานาน จนไม่อาจประกอบอาชีพหาเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้

¹สิรินทิพย์ เทียนเงิน, เรื่องเดิม, หน้า 28.

ชาวฝั่ง สิทธิชัย กล่าวว่า “. . . ตระหนักดีว่ากีฬามวยไม่เหมือนกีฬาอื่น ๆ เนื่องจากมีการปะทะและเกิดการบอบช้ำได้ง่าย และในอนาคตอาจส่งผลไม่ดีต่อร่างกายในด้านต่าง ๆ

บรรจง บุษราคัมวงษ์ เจ้าของค่ายมวยแฟร์เท็กซ์ ซึ่งอยู่ในวงการมวยมากกว่า 40 ปี กล่าวถึงชีวิตนักมวยไว้ว่า “มันเป็นชีวิตที่ลำบากมาก. สำหรับลูกชายผมถ้าจะไปชกเป็นอาชีพผมคงห้าม เพราะเวลาเลิกชกแล้วประสาทอะไรเสื่อมหมด พอมันโดนต่อยหนักเข้า อะไรมันก็ไม่ดี”²

สถิติอาการบาดเจ็บต่อเนื่องจากการชกมวย พบว่า นักมวยร้อยละ 70 มีอาการบาดเจ็บที่กล้ามเนื้อขาหลังการขึ้นชกมวย ร้อยละ 50 มีอาการบาดเจ็บศีรษะและสมอง บาดเจ็บที่หูร้อยละ 18.3 และสายตาร้อยละ 23.3³ แม้ภายหลังจากที่เลิกอาชีพนักมวยแล้ว ก็มักจะพบเห็นอดีตนักมวยได้รับผลกระทบจากอาชีพนักมวย

อาทิเช่น

กรณีของจักรกริช แอลจีม หรือกระด่ายน้อย เกียรติมนต์เทพ ชื่อจริง นายสมศักดิ์ พลาพล (ติม) อายุ 33 ปี อดีตแชมป์เปียนจูเนียร์ ฟลายเวท ของสหพันธ์มวยโลก WBF หลังต้องแขวนนวมก่อนวัยอันควร เนื่องจากได้รับบาดเจ็บในระหว่างฝึกซ้อม สมองมีความบอบช้ำมาก มีเลือดคั่งในสมอง แม้เข้ารับการผ่าตัดก็ไม่สามารถรักษาได้ ต้องกลายเป็นบุคคลทุพพลภาพ มีลักษณะร่างกายเป็นอัมพฤกษ์ ทางด้านร่างกาย ครึ่งซีกทางซ้ายไม่สามารถขยับได้อย่างปกติ อีกทั้งมีการเคลื่อนไหวที่ช้ากว่าคนปกติทั่วไป พุดจายังชัดเจน แต่มีอาการหลงลืม ไม่สามารถดูแลตัวเองได้จึงต้องหยุดชกมวยไปโดยปริยาย ตั้งแต่อายุ 20 ปี นับได้ว่า เป็นนักมวยที่น่าสงสารมากที่สุดคนหนึ่ง ที่ต้องกลายเป็นคนพิการทั้ง ๆ ที่อายุยังน้อย

กรณี อดีตนักมวยชื่อดัง สีก จ๊อกกี๋มส์ เผชิญชะตากรรมเป็นโรคเมามัธ และความจำเสื่อม ภายหลังเลิกชกมวยได้กลับมาอยู่ที่บ้านเพียงลำพัง โดยไม่ได้ประกอบ

²ไฮคลาสโซไซตี้, บุคค่ายมวยแฟร์เท็กซ์ [Online], available URL:

<http://www.hiclasssociety.com/interview/fairtex/fairtex.htm>, 2552 (สิงหาคม, 25).

³ศิริทิพย์ เทียนเงิน, เรื่องเดิม, หน้า 33.

อาชีพ อาศัยเงินเก็บที่ได้จากการชกมวย และมีอาการเป็นโรคความจำเสื่อมและเมาหมัด บางครั้งมีอาการคลุ้มคลั่ง เป็นที่หวาดกลัวของชาวบ้าน ๆ จึงได้นำตัวไปรักษา แต่ก็ไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้

จิระศักดิ์ สายสูงเนิน หรือชื่อในการแข่งขัน เพชรคำ ส. ธรรมรังสี นักมวยซึ่งเสียชีวิตจากการแข่งขันกีฬามวยโดยตรง (เข้าทำการแข่งขันกีฬามวยรายการศึกเชิดชูไทย และมวยไทย PTV เมื่อวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2551) ได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขันและเสียชีวิตในวันที่ 25 เมษายน พ.ศ. 2551

หรือกรณีของซาโก จ๊อกกี้ม หรือนายสมบุรณ์ เวียงชัย อายุ 20 ปี ที่ได้เดินทางไปชกกับ คาสิโอ ซินิกิ นักชกชาวญี่ปุ่น เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2552 ที่ผ่านมาที่ประเทศญี่ปุ่น ผลปรากฏว่า “ซาโก” โดนจับแพ้ในยกที่ 10 และล้มไปกองกับพื้น จนต้องนำส่งโรงพยาบาลและเสียชีวิตในเวลาต่อมา เพราะเลือดคั่งในสมอง

จะเห็นได้ว่า อาชีพนักมวยเป็นอาชีพที่มีความเสี่ยงต่ออาการบาดเจ็บและเสียชีวิตสูงอาการบาดเจ็บบางคนปรากฏอาการในทันที แต่บางคนปรากฏอาการเมื่อระยะเวลาผ่านไปภายหลังจากเลิกอาชีพนักมวยแล้ว พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 จึงได้กำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อเป็นการคุ้มครองความปลอดภัยและสวัสดิการแก่นักมวย รวมถึงหลักประกันด้านรายได้เอาไว้หลายประการ อาทิเช่น ให้คณะกรรมการกีฬามวยมีอำนาจหน้าที่วางแผนและกำหนดมาตรการต่าง ๆ เกี่ยวกับกีฬามวย เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยและสวัสดิภาพของนักมวย (มาตรา 9 (2)) คณะกรรมการกีฬามวยมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาให้ทุน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใด เพื่อส่งเสริมสวัสดิการแก่นักมวย ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และหัวหน้าค่ายมวยที่เป็นบุคคลธรรมดา ในกรณีที่ประสบอุบัติเหตุ เจ็บป่วยจากการแข่งขันกีฬามวย หรือกรณีอื่นอันควรแก่การสงเคราะห์ (มาตรา 12) ให้คณะกรรมการ จัดให้มีระเบียบกติกามาตรฐานสำหรับการแข่งขันกีฬามวย เพื่อใช้ในการจัดการแข่งขันกีฬามวย ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงอายุ เพศ ความปลอดภัยของนักมวย และจารีตประเพณีในการแข่งขันกีฬามวย (มาตรา 16)

ส่วนหลักประกันด้านรายได้ กำหนดไว้ในมาตรา 15 ว่า “ในการแข่งขันกีฬามวย แต่ละครั้ง ผู้จัดรายการแข่งขันมวย หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้จัดการนักมวยตามที่ได้ตกลงกัน แล้วแต่กรณี ต้องจ่ายเงินรางวัลให้แก่ นักมวย ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบ

ของค่าตอบแทนรวมกันทั้งหมดที่ผู้จัดรายการแข่งขันมวยตกลงจ่ายให้แก่นักมวย
หัวหน้าค่ายมวย และผู้จัดการนักมวย

ความตกลงเกี่ยวกับส่วนแบ่งค่าตอบแทนตามวรรคหนึ่ง ต้องทำหลักฐานเป็น
หนังสือลงลายมือชื่อนักมวย หัวหน้าค่ายมวย ผู้จัดการนักมวย และผู้จัดรายการแข่งขัน-
มวย ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกำหนดค่าตอบแทนแล้วแต่กรณี และต้องเป็นไปตาม
หลักเกณฑ์วิธีการ เงื่อนไขการแบ่งและการจ่ายเงินรางวัลตามระเบียบที่คณะกรรมการ
กำหนด

บรรดาทรัพย์สินที่มีผู้มอบให้แก่นักมวยโดยตรง ในการแข่งขันกีฬามวยให้
ตกเป็นของนักมวยทั้งหมด ข้อตกลงใด ๆ เพื่อแบ่งปันทรัพย์สินดังกล่าวจากนักมวยให้
ตกเป็นโมฆะ”

นอกจากนี้ พระราชบัญญัตินี้ยังกำหนดให้มี “กองทุนกีฬามวย” ไว้ในหมวด
4 มาตรา 52 ซึ่งบัญญัติว่า “ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งเรียกว่า “กองทุนกีฬามวย”
ในการกีฬาแห่งประเทศไทย เพื่อเป็นทุนหมุนเวียนสำหรับใช้จ่ายเกี่ยวกับการดำเนินงาน
ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริม คุ้มครอง และควบคุมการกีฬามวย . . .

ให้คณะกรรมการเป็นผู้จัดการกองทุน การบริหาร การจัดหาประโยชน์ และ
การใช้จ่ายเงินกองทุน ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด . . .”

ระเบียบที่ออกตามความในมาตรา 52 ได้แก่ “ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวย-
ว่าด้วยการบริหาร การจัดหาผลประโยชน์และการใช้จ่ายเงินกองทุนกีฬามวย พ.ศ. 2543”
ระเบียบดังกล่าวได้กำหนดให้คณะกรรมการเป็นผู้จัดการกองทุน มีอำนาจหน้าที่ในการ
บริหาร จัดหาประโยชน์และการใช้จ่ายเงินกองทุน ตลอดจนการควบคุมดูแลการใช้จ่าย
เงินกองทุน โดยมีผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทย ทำหน้าที่ผู้จัดการกองทุนมีอำนาจ
ในการเบิกจ่ายเงินได้ภายในวงเงินไม่เกิน 50,000 บาท ถ้าเกินกว่านี้ให้คณะกรรมการเป็น
ผู้อนุมัติ

ในส่วนที่เกี่ยวกับสวัสดิการ ระเบียบกำหนดให้การใช้จ่ายเงินกองทุนให้ใช้
เพื่อวัตถุประสงค์เกี่ยวกับสวัสดิการในข้อ 5 (2) ว่า “เพื่อจัดสวัสดิการ รวมทั้งความ
ช่วยเหลือแก่นักมวย ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน หัวหน้าค่ายมวย ที่เป็นบุคคลธรรมดา และบุคคล

ในวงการกีฬามวยอื่น ๆ ในกรณีประสบอุบัติเหตุเจ็บป่วยจากการแข่งขันกีฬามวย หรือกรณีอันควรแก่การสงเคราะห์อื่น”

บุคคลในวงการกีฬามวยหากประสงค์จะขอรับสวัสดิการ หรือความช่วยเหลือจากกองทุนตามข้อ 5 (2) ให้บุคคลในวงการกีฬามวยดังกล่าว ยื่นคำขอรับสวัสดิการหรือความช่วยเหลือแล้วแต่กรณีต่อผู้จัดการตามแบบที่กำหนด ในการพิจารณาการจัดสรรให้คำนึงถึงประวัติ ชื่อเสียง กิจกรรม หรือพฤติกรรมของบุคคลผู้ขอรับการสนับสนุน ส่งเสริม ค้ำครองและเผยแพร่กิจกรรมกีฬามวย

การให้ความช่วยเหลือสวัสดิการ การช่วยเหลือในกรณีประสบอุบัติเหตุ เจ็บป่วยจากการแข่งขันกีฬามวย หรือกรณีอันควรแก่การสงเคราะห์อื่นให้เป็นไปตามบัญชีท้ายระเบียบเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริม สนับสนุน และค้ำครองกิจกรรมกีฬามวยให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ คณะกรรมการอาจกำหนดให้บุคคลในวงการกีฬามวยตามกฎหมายว่าด้วยกีฬามวยได้รับการสนับสนุน การค้ำครอง ในเรื่องค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพ การศึกษา ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายเพื่อการสาธารณูปโภค และอื่น ๆ ได้ ตามที่คณะกรรมการกำหนด

บัญชีการให้ความช่วยเหลือกรณีประสบอุบัติเหตุ เจ็บป่วยจากการแข่งขันกีฬามวย หรือกรณีอันควรแก่การสงเคราะห์อื่น ได้กำหนดประเภทของบุคคลที่ขอรับความช่วยเหลือสวัสดิการไว้ โดยสรุปอาจแบ่งเป็นประเภทได้ดังนี้

1) นักมวยที่จดทะเบียนแล้ว และนักมวยที่ไม่ได้จดทะเบียนเนื่องจากอายุไม่ครบสิบห้าปีบริบูรณ์ มีสัญชาติไทย มีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาล และเงินทดแทนตามที่กำหนด

2) นักมวยนอกจากที่กำหนดไว้ใน 1) มีสิทธิได้รับเฉพาะค่ารักษาพยาบาล

3) นักมวยที่ได้รับการรักษาพยาบาลแล้วแต่จำเป็นต้องรับการรักษาพยาบาลอย่างต่อเนื่องมีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาล และเงินสงเคราะห์หรือค่าทดแทนตามที่คณะกรรมการพิจารณาเป็นกรณี ๆ ไป

4) นักมวย ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และหัวหน้าค่ายมวย ที่เป็นบุคคลธรรมดาซึ่งมีคุณสมบัติตามที่กฎหมายบัญญัติมีสิทธิได้รับค่ารักษาพยาบาลและเงินทดแทน

5) อดีตนักมวยที่มีชื่อในบัญชีรายชื่อนักมวยของนายทะเบียนมีสิทธิได้รับ
ค่ารักษาพยาบาล

6) นักมวยที่ได้รับการรักษาพยาบาลแล้ว แต่ทุพพลภาพถาวร โดยสิ้นเชิงจน
ไม่สามารถประกอบอาชีพนักมวยและไม่มีรายได้ประจำอื่นเพื่อการยังชีพ

- (1) มีสิทธิได้รับค่ายังชีพเป็นรายเดือนตามที่คณะกรรมการกำหนด
- (2) ค่ารักษาพยาบาลในกรณีเจ็บป่วยเท่าที่จ่ายจริง
- (3) ส่งเสริมให้มีการฝึกอาชีพตามควรแก่ฐานะานุรูป
- (4) การช่วยเหลืออื่นตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

7) นักมวย ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และหัวหน้าค่ายมวยที่เป็นบุคคลธรรมดาซึ่งมี
คุณสมบัติตามที่กฎหมายบัญญัติมีสิทธิได้รับสวัสดิการเช่นเดียวกับ 6)

8) อดีตนักมวยที่มีชื่อในบัญชีรายชื่อของนายทะเบียน หรือบุคคลในวงการ
กีฬามวย ในกรณีที่ควรแก่การสงเคราะห์อันเนื่องจากทุพพลภาพถาวร โดยสิ้นเชิง หรือ
เสียชีวิต หรือกรณีอันควรแก่การสงเคราะห์อื่นให้อยู่ในดุลยพินิจของคณะกรรมการ
ที่จะพิจารณาตามควรแก่กรณีทั้งนี้ สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย ได้จัดให้มีการขึ้น
ทะเบียนนักกีฬามวยอาชีพ และอดีตนักมวย ซึ่งกองทุนกีฬามวย มีนโยบายในการให้การ
ช่วยเหลือนักมวย และอดีตนักมวยในกรณีที่เจ็บป่วย และเสียชีวิต โดยช่วยเหลือใน
รูปแบบเงินสวัสดิการและค่ายังชีพรายเดือนแล้วแต่กรณี ซึ่งปัจจุบันมีนักมวยมาขึ้น
ทะเบียนกับสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวยแล้ว ประมาณ 10,000 คน และมีอดีต
นักกีฬามวยมาขึ้นทะเบียนแล้ว ประมาณ 1,027 คน ปัจจุบันกองทุนกีฬามวยได้ให้การ
ช่วยเหลือโดยการสนับสนุนเงินค่ายังชีพรายเดือนให้อดีตนักมวยที่ทำการขึ้นทะเบียนกับ
กองทุนฯ แล้ว กว่า 70 คน รวมค่าใช้จ่ายรายเดือนประมาณ 400,000 กว่าบาท

การมีกองทุนกีฬามวยคอยให้การดูแลนักกีฬามวยและอดีตนักมวย โดย
กำหนดให้ต้องทำการขึ้นทะเบียนนักมวยกับสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวยก่อนนั้น
นับว่าเป็นประโยชน์ต่อตัวนักมวยเอง รวมทั้งต่อครอบครัวของนักมวยอีกด้วย ทั้งนี้ เพื่อ
ขอรับการช่วยเหลือในกรณีที่ได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขันกีฬามวยโดยตรง หรือประสบ
อุบัติเหตุอันเนื่องจากการแข่งขันกีฬามวย หรือในกรณีที่เสียชีวิต ซึ่งกองทุนกีฬามวย
จะให้การช่วยเหลือตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542

ตัวอย่างนักมวยและอดีตนักมวยที่ได้รับความช่วยเหลือจากกองทุนกีฬามวย กองทุนกีฬามวย มอบเงินให้ครอบครัวนายบุญส่ง มั่นศรี หรือ “ไอ้แสน” แสนศักดิ์ เมืองสุรินทร์ อดีตนักมวยที่ขึ้นทะเบียนกับทางสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวยเลข ทะเบียน 91/2546 และเป็นอดีตนักมวยแชมป์โลก เจ้าของประวัติศาสตร์สถิติชก 3 ครั้ง กว่าแชมป์โลก ที่เสียชีวิตด้วยอาการลำไส้ทะลุ และติดเชื้ในกระแสเลือดจำนวน 50,000 บาท ตามระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วยการบริหาร การจัดหาผลประโยชน์และการใช้จ่ายเงินกองทุนกีฬามวย พ.ศ. 2543

แสนศักดิ์ เมืองสุรินทร์ เป็นตัวแทนนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นทีมชาติไทย เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเซี่ยพเกมส์ ครั้งที่ 7 ที่ประเทศสิงคโปร์ และได้รับเหรียญทอง ในการแข่งขันดังกล่าว รวมทั้งครองแชมป์โลกมวยอาชีพสภามวยโลก (WBC) รุ่นไลท์เวลเตอร์เวต 2 สมัย คณะกรรมการกีฬามวยพิจารณาแล้วเห็นว่า แสนศักดิ์ เมืองสุรินทร์ เป็นผู้สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศและวงการกีฬามวยให้มีความตื่นตัวเป็น อย่างมาก จึงพิจารณาให้การสนับสนุนสวัสดิการจากกองทุนกีฬามวยเป็นกรณีพิเศษ จำนวน 50,000 บาท โดยมอบเงินสวัสดิการให้แก่ทายาทที่ถูกต้องตามกฎหมายต่อไป อนึ่งทางคณะกรรมการกีฬามวยได้ให้ความช่วยเหลือ แสนศักดิ์ เป็นเงินค่าครองชีพ รายเดือน ๆ ละ 7,500 บาท ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2545 เป็นต้นมา จนเสียชีวิตลง เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2552 เจ้าหน้าที่จากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย (กกท.) ได้เดินทางมาเพื่อตรวจเยี่ยมให้กำลังใจ จักรกริช แอลจีนิม หรือ กระต่ายน้อย เกียรติมนต์เทพ ชื่อจริงนายสมศักดิ์ พลาพล (ตัม) อายุ 33 ปี อดีตแชมป์ เปียนจูเนียร์ ฟลายเวท ของสหพันธ์มวยโลก WBF หลังต้องแขวนนวมก่อนวัยอันควร เนื่องจากกลายเป็นบุคคลทพพลภาพ เพราะเลือดคั่งในสมองจากการฝึกซ้อม โดยกองทุน- กีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย ฝ่ายกีฬาอาชีพและ กีฬามวยได้มอบเงินให้การช่วยเหลือสนับสนุน ตามโครงการสงเคราะห์ค่ายังชีพ

รายเดือนและสวัสดิการกองทุนกีฬามวย เดือนละ 5,000 บาท โดยโอนเข้าบัญชีธนาคารให้ทุกเดือน ตั้งแต่ เดือนมิถุนายน 2548 เป็นต้นมา⁴

ผู้อำนวยการศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทย จังหวัดยโสธร ในฐานะนายทะเบียนกีฬามวยจังหวัดยโสธร พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่จากสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย ได้เดินทางไปมอบสวัสดิการกองทุนอดีตนักมวยให้กับนายสุนันท์ พรานเนื้อ หรืออดีตนักมวยชื่อดัง สี่ยก จ็อกกี๊ยมส์ สถิติการชกกว่า 140 ครั้ง เลิกชกมวย เมื่อปี 2535 ภายหลังกลับมาอยู่ที่บ้าน ไม่ได้ประกอบอาชีพ มีอาการเป็นโรคความจำเสื่อมและเมาหมัด บางครั้งมีอาการคลุ้มคลั่ง โดยมอบเงินสวัสดิการกองทุนอดีตนักมวยในเบื้องต้น จำนวน 20,000 บาท หลังจากนั้นจึงจะส่งให้เป็นรายเดือน ๆ ละ 4,000 บาท ตลอดไปหรือจนกว่าจะสามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตัวเองได้

จากการเสียชีวิตของนายสมบูรณ์ เวียงชัย หรือ “ซาไก จ็อกกี๊ยม” รองแชมป์มวยราชดำเนิน ที่เดินทางไปชกกับ คาสีโย ซินิกิ นักชกชาวญี่ปุ่น เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2552 ที่ประเทศญี่ปุ่น ผลปรากฏว่า “ซาไก” โดนจับแพ้ในยกที่ 10 และล้มไปกองกับพื้น จนต้องนำส่งโรงพยาบาลและเสียชีวิตในเวลาต่อมา เพราะเลือดคั่งในสมอง

คณะกรรมการกีฬามวย ได้อนุมัติให้ความช่วยเหลือครอบครัวของซาไก เป็นกรณีพิเศษเป็นจำนวนเงิน 50,000 บาท ซึ่งตามกฎหมายแล้ว หากนักมวยจะไปชกยังต่างประเทศ ต้องมีการแจ้งเรื่องให้กับทางสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวยให้ทราบก่อน เพื่อที่จะได้ตรวจสอบและอนุมัติว่า นักมวยที่จะไปชกมีสภาพความพร้อมพร้อมมากน้อยขนาดไหน แต่กรณีของซาไก ไม่ได้มีการดำเนินการตามกฎหมาย แต่กองทุนกีฬามวยก็ได้ให้การช่วยเหลือเป็นกรณีพิเศษ

ในการประชุมคณะกรรมการกีฬามวย ครั้งที่ 3/2551 เมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2551 ได้อนุมัติให้ความช่วยเหลือสวัสดิการกองทุนกีฬามวยแก่ครอบครัวนักมวยและอดีตนักมวยที่มีรายชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อของสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวยซึ่ง

⁴มติชนออนไลน์, กทท. ยื่นมือช่วยอดีตแชมป์มวยพิการจากซ้อมมวย [Online], available URL: <http://www.tddf.or.th/tddf/newsroom/detail.php?id=0005823>, 2552 (สิงหาคม, 25).

เสียชีวิต และเมื่อมีการให้ความช่วยเหลือด้านสวัสดิการแก่อดีตนักมวย ในกรณีเสียชีวิต และกรณีเสียชีวิตหรือได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขันกีฬามวยโดยตรง มีจำนวน 3 ราย สำนักงานคณะกรรมการกีฬามวยมอบเงินสวัสดิการแก่อดีตนักมวยเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2552 ดังนี้

1) นายจิระศักดิ์ สายสูงเนิน หรือชื่อในการแข่งขัน เพชรคำ ส. ชรรมรังสี นักมวยซึ่งเสียชีวิตจากการแข่งขันกีฬามวยโดยตรง (เข้าทำการแข่งขันกีฬามวยรายการ สีกะเชิดชูไทยและมวยไทย PTV เมื่อวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2551) ได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขันและเสียชีวิตใน 25 เมษายน พ.ศ. 2551 โดยคณะกรรมการกีฬามวยมีมติให้ความช่วยเหลือสวัสดิการเป็นจำนวนเงิน 100,000 บาท ทั้งนี้ นายวิสูตร สายสูงเนิน บิดาของ นักมวยเป็นผู้รับมอบเงินสวัสดิการ

2) นายประสิทธิ์ แซ่เล้า หรือชื่อในการแข่งขัน กิมหั่ง เจริญเมือง อดีตนักมวย เสียชีวิต คณะกรรมการกีฬามวยมีมติให้ความช่วยเหลือด้านสวัสดิการ เป็นจำนวนเงิน 15,000 บาท โดยมีนายบุญรัตน์ แซ่เล้า บุตรชายเป็นผู้รับมอบเงินสวัสดิการ

3) นายฤทธิพล คงอุ่น หรือชื่อในการแข่งขัน ลูกอัศวิน ว. วิวัฒนานนท์ นักมวยได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขันกีฬามวยรายการ สีกะเชิดชูไทยและมวยไทย PTV เมื่อวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2551 คณะกรรมการกีฬามวยมีมติให้ความช่วยเหลือด้านสวัสดิการเป็นจำนวนเงิน 10,000 บาท โดยนายฤทธิพล คงอุ่น เดินทางมารับมอบเงินสวัสดิการด้วยตนเอง

จากกรณีตัวอย่างการให้ความช่วยเหลือของกองทุนกีฬามวยดังกล่าว จะเห็นได้ว่า เป็นการให้ความช่วยเหลือนักมวย หรืออดีตนักมวยเฉพาะราย กล่าวคือ นักมวย หรืออดีตนักมวยที่ได้รับความช่วยเหลือต้องขึ้นทะเบียนนักมวยหรืออดีตนักมวยต่อนายทะเบียนไว้แล้ว สถิติของนักมวยมีจำนวนเพียงประมาณ 6,288 คน และอดีตนักมวยที่ขึ้นทะเบียนตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2547 ถึง 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2552 นั้นมีจำนวนเพียง 865 คน ในขณะที่ประมาณการของนักมวยและค่ายมวยที่มีอยู่จริงทั่วประเทศพบว่ามีจำนวนมากเกือบ 100,000 คน⁵ ส่วนนักมวยหรืออดีตนักมวยที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนอาจ

⁵ ประเสริฐ ทัพเสน, เรื่องเดิม, หน้า 117.

ได้รับความช่วยเหลือจากกองทุนกีฬาได้เช่นกัน แต่ต้องได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการเป็นกรณีไป

สวัสดิการจากกองทุนกีฬามวยดังกล่าวยังไม่มีความมั่นคง ขาดหลักเกณฑ์ที่แน่นอน และเป็นการให้หลักประกันหรือสวัสดิการที่ไม่ทั่วถึง เนื่องจากเงินกองทุนที่มีจำนวนจำกัด และมีรายได้หลักจากเงินอุดหนุนจากภารกิจกีฬาแห่งประเทศไทยเท่านั้น นอกจากนั้นเป็นเงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้ ดอกผลและผลประโยชน์ที่เกิดจากกองทุน เงินที่ได้จากค่าธรรมเนียม และค่าปรับตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 รายได้ที่เกิดจากการดำเนินการกองทุน และเงินทุนประเดิมที่รัฐบาลจัดสรรให้ ข้อมูล ณ วันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2552 มียอดเงินคงเหลือ 74,312,623.09 บาท โดยแบ่งเป็นกองทุนสำรองตามที่กฎหมายกำหนดไว้ จำนวน 40,557,500.00 บาทคงเหลือเงินที่สามารถนำมาใช้จ่ายตามวัตถุประสงค์ของกองทุนกีฬามวยเพียงจำนวน 33,755,123.09 บาท

ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 สำนักคณะกรรมการกีฬามวย ได้รับการจัดสรรงบประมาณ จำนวน 30,000,000 บาท และหักเป็นเงินทุนสำรองร้อยละ 25 ตามระเบียบฯ คงเหลือเงินงบประมาณที่สามารถใช้จ่ายได้ตามวัตถุประสงค์ เป็นจำนวน 22,500,000 บาท รวมกับเงินคงเหลือสะสม ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545-2552 มีเงินคงเหลือ 34,919,720.04 บาท เมื่อรวมกับเงินงบประมาณที่สามารถใช้จ่ายได้ในปี พ.ศ. 2553 เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น 57,419,720.04 บาท และหักค่าใช้จ่ายค้างจ่าย ณ วันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2552 ประมาณ 3,919,720.04 บาท จะมีเงินคงเหลือที่ใช้ได้ตามวัตถุประสงค์ของกองทุนในปีงบประมาณ พ.ศ. 2553 จำนวนทั้งสิ้น 53,500,000 บาท

ทั้งนี้ ยอดเงินคงเหลือดังกล่าว ต้องนำไปใช้ในแผนงานโครงการทั้งสิ้น 5 แผนงาน (10 โครงการ) ซึ่งที่ประชุมได้มีมติอนุมัติแล้วเป็นเงินจำนวน 42,308,680

บาท ในงบดังกล่าว เป็นแผนงานกิจกรรมการให้การคุ้มครองและสวัสดิการแก่นักมวย ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และบุคคลในวงการกีฬามวย จำนวนเพียง 9,000,000 บาท เท่านั้น⁶

เนื่องจากเงินกองทุนดังกล่าว ไม่มีเงินสมทบจากนักมวย หรือบุคคลในวงการกีฬามวย หรืออดีตนักมวย เหมือนกรณีของกองทุนประกันสังคมแต่อย่างใด ด้วยเงินกองทุนที่มีอย่างจำกัด การให้ความช่วยเหลือด้านสวัสดิการแก่นักมวยจึงทำได้ไม่เต็มที่ เมื่อเปรียบเทียบกับเงินกองทุนประกันสังคมที่มีอยู่ถึงจำนวน 608,805 ล้านบาท การให้การคุ้มครองแก่นักมวยทั้งในระหว่างการประกอบอาชีพนักมวย หรือเมื่อเลิกอาชีพนักมวยแล้ว จึงยังไม่ได้รับการดูแลอย่างเพียงพอและทั่วถึง

ผู้เขียนเห็นว่า ควรกำหนดให้นักมวย หัวหน้าค่ายมวย และภาครัฐ ร่วมกันจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุน พร้อมทั้งกำหนดประเภทสิทธิประโยชน์และอัตราค่าทดแทนที่ชัดเจน แน่นนอน และสร้างความมั่นคงให้แก่ผู้ประกอบการอาชีพนักมวยต่อไป

นอกจากนี้ ในการดำเนินการเบิกจ่ายกองทุน ตามระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วยการบริหาร การจัดหาผลประโยชน์และการใช้จ่ายเงินกองทุนกีฬามวย พ.ศ. 2543 ได้กำหนดให้นำหลักเกณฑ์ วิธีการ ของการกีฬาแห่งประเทศไทยมาใช้บังคับ โดยอนุโลม โดยมีผู้ว่าการกีฬาแห่งประเทศไทยในฐานะกรรมการทำหน้าที่ผู้จัดการกองทุนแทนคณะกรรมการ ดังนั้น ในการเบิกจ่ายกองทุนกีฬามวยจึงอยู่ในความรับผิดชอบของฝ่ายการคลัง การกีฬาแห่งประเทศไทย ระบบการเบิกจ่ายจึงต้องผ่านขั้นตอนมากมาย ดังจะได้แสดงขั้นตอนการดำเนินการตั้งแต่เริ่มแรกจนเสร็จสิ้นกระบวนการถึง 9 ขั้นตอน ดังนี้⁷

1) เมื่อมีบุคคลในวงการมวยตามที่กฎหมายกำหนดยื่นเรื่องขอรับความช่วยเหลือจากกองทุนฯ ผ่านทางสำนักงานคณะกรรมการกีฬามวย และสำนักงานฯ จะรวบรวมข้อมูลเอกสารให้พร้อมมูล

⁶ การกีฬาแห่งประเทศไทย, ผลการประชุม บอร์ดมวย 19 ต.ค. 52 [Online], available URL: http://www.sat.or.th/index.php?Option=com_newsannounce&type=news&Itemid=26&viewid=984,2552 (สิงหาคม, 25).

⁷ ประเสริฐ ทัพเสน, เรื่องเดิม, หน้า 117.

2) สำนักงานฯ ส่งเรื่องไปยังคณะกรรมการส่งเสริมระเบียบข้อบังคับและสวัสดิการเพื่อพิจารณา

3) คณะกรรมการฯ ส่งผลการพิจารณากลับมายังสำนักงานฯ

4) กรณีที่เรื่องได้รับการพิจารณาเห็นชอบ สำนักงานฯ จะส่งเรื่องไปยังผู้ว่าการกีฬาแห่งประเทศไทยเพื่อพิจารณาอนุมัติ

5) สำนักผู้ว่าการฯ ส่งเรื่องการอนุมัติกลับมายังสำนักงานฯ

6) สำนักงานฯ เขียนใบสั่งจ่ายเงิน (เช็ค) แล้วส่งไปยังฝ่ายการคลังเพื่อกลั่นกรอง

7) ฝ่ายการคลังนำเช็คนั้นไปให้ผู้ว่าการกีฬาแห่งประเทศไทยลงนาม

8) สำนักผู้ว่าการฯ ส่งเช็คที่ลงนามเรียบร้อยแล้วกลับมายังสำนักงานฯ สำนักงานฯ ประสานกับผู้ร้องขอเพื่อให้มารับเช็คหรือสำนักงานฯ โอนเช็คเข้าบัญชีผู้ร้องขอ

จะเห็นได้ว่า กระบวนการตั้งแต่การนำเสนอจนเสร็จสิ้นเกิดขึ้นหลายขั้นตอนกว่าที่ผู้รับการร้องขอจะได้รับการบริการ ต้องใช้ระยะเวลานานเกินไป ทำให้บุคคลในวงการมวยไม่ได้ให้ความสนใจในการรับการช่วยเหลือจากเงินกองทุน และจากการศึกษาพบว่า ในช่วงเวลา 3 ปี (ระหว่าง พ.ศ. 2547-2549) มีผู้มาร้องขอความช่วยเหลือจากเงินกองทุนเพียง 25 ราย และมีการใช้เงินกองทุนเพื่อการนี้ไปเพียง 960,000 บาท เท่านั้น ในขณะที่ช่วงเวลาดังกล่าว รัฐอนุมัติเงินอุดหนุนประจำปีให้กับกองทุนกีฬามวยเฉลี่ย 20 ล้านบาทต่อปี จึงเห็นได้ว่า การนำกฎหมายไปบังคับใช้ของกองทุนกีฬามวย ไม่สามารถก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล และเกิดการบูรณาการได้ตามวัตถุประสงค์ของกองทุนกีฬามวย

2.2 ปัญหาหลักประกันโดยการทำประกันอุบัติเหตุ ตามมาตรา 14 (3)

พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 14 (3) บัญญัติว่า “ในการจัดการแข่งขันกีฬามวยแต่ละครั้ง นายสนามมวย และผู้จัดรายการแข่งขันมวย ต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักมวย อย่างน้อยตามมาตรฐานดังต่อไปนี้ (3) จัดให้มีการประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคลอันเนื่องมาจากการแข่งขันกีฬามวยสำหรับนักมวย

การจัดให้มีมาตรการเพื่อความปลอดภัยตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”

ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วยความปลอดภัยสำหรับนักมวย พ.ศ. 2543 ข้อ 4 กำหนดว่า “ให้นายสนามมวยและผู้จัดรายการแข่งขันมวยตามที่ตกลงกันจัดให้มีการประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคล อันเนื่องจากการแข่งขันกีฬามวย สำหรับนักมวยในรายการแข่งขันนั้นให้แล้วเสร็จ และมีผลคุ้มครองการสูญเสียชีวิต การสูญเสียอวัยวะและพิการทางสมอง การรักษาพยาบาลกรณีบาดเจ็บ สิทธิในการรับเงินชดเชยรายสัปดาห์ และอื่น ๆ หน้าที่ที่มีการแข่งขัน”

ปัจจุบันมีการใช้บริการกับบริษัทประกันภัยเพียงรายเดียวเท่านั้น คือ บริษัท-เทเวศน์ประกันภัย จำกัด (มหาชน)⁸ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การชดเชยในกรณีเสียชีวิต ถ้านักมวยได้รับอุบัติเหตุในระหว่างการแข่งขันบนเวที ทำให้เสียชีวิตภายใน 120 วัน นับตั้งแต่ประสบอุบัติเหตุ จะจ่ายชดเชยการเสียชีวิตเป็นจำนวนเงิน 100,000 บาท

ส่วนที่ 2 ค่าชดเชยการสูญเสียอวัยวะ และ/หรือ การพิการทางสมอง ถ้านักมวยได้รับอุบัติเหตุในระหว่างการแข่งขันชกมวยบนเวที ทำให้เกิดพิการทางสมอง ถ้านักมวยได้รับอุบัติเหตุในระหว่างการแข่งขันชกมวยบนเวที ทำให้เกิดพิการทางสมองภายใน 15 วัน และทำให้สูญเสียอวัยวะอย่างใดอย่างหนึ่งภายใน 120 วัน นับแต่วันประสบอุบัติเหตุ เช่น การพิการทางสมอง หรือการสูญเสียมือทั้งสองข้าง หรือการสูญเสียเท้าทั้งสองข้าง หรือสูญเสียมือข้างหนึ่งกับเท้าข้างหนึ่ง หรือสูญเสียตาทั้งสองข้าง หรือสูญเสียตาข้างหนึ่งกับมือหรือเท้าข้างหนึ่ง จะจ่ายค่าชดเชยให้เป็นเงิน 100,000 บาท และถ้าสูญเสียมือข้างหนึ่งหรือสูญเสียขาข้างหนึ่ง หรือสูญเสียตาข้างหนึ่ง จะจ่ายค่าชดเชยให้เป็นเงิน 50,000 บาท ถ้านักมวยที่เข้าแข่งขันได้รับอุบัติเหตุจากการแข่งขัน ความคุ้มครองค่ารักษาพยาบาลจะจ่ายค่ารักษาสูงสุดไม่เกิน 7,000 บาท และถ้าทุพพลภาพสิ้นเชิงชั่วคราว จะจ่ายค่าชดเชยรายสัปดาห์ สัปดาห์ละ 400 บาท แต่ไม่เกิน 20 สัปดาห์ สำหรับแผลแตก จะจ่ายชดเชยแผลละ 200 บาท

⁸ประเสริฐ ทัพเสน, เรื่องเดียวกัน, หน้า 128.

จะเห็นได้ว่า การประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคลอันเนื่องมาจากการแข่งขันกีฬามวยสำหรับนักมวยดังกล่าว เป็นการประกันภัยในระหว่างที่นักมวยขึ้นแข่งขันชกมวยบนเวที และเกิดเสียชีวิต หรือสูญเสียอวัยวะภายใน 120 วัน ส่วนกรณีพิการทางสมองต้องเกิดขึ้นภายใน 15 วัน นับแต่วันประสบอุบัติเหตุเท่านั้น ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า เป็นระยะเวลาที่สั้นเกินไป กรมธรรม์ประกันภัยไม่ควรจำกัดเวลาการเกิดความสูญเสียดังกล่าวไว้เพียงระยะเวลาที่จำกัด เนื่องจากอาการบาดเจ็บเนื่องมาจากการชกมวยนั้น อาจไม่ปรากฏอาการในทันที จึงควรกำหนดในลักษณะที่ว่า หากเป็นอาการบาดเจ็บ หรือเสียชีวิต อันเนื่องมาจากการขึ้นแข่งขันแล้วจะจ่ายเงินชดเชยให้

ประการสำคัญ การประกันภัยอุบัติเหตุดังกล่าวไม่ครอบคลุมกรณีที่นักมวยต้องเลิกอาชีพนักมวยเพราะประสบอุบัติเหตุจนไม่อาจชกมวยได้อีกอย่างถาวร

นอกจากนี้ ค่าชดเชยที่กำหนดไว้อยู่ในอัตราที่ต่ำเกินไป ควรได้รับการพิจารณาเพิ่มให้เหมาะสมกว่าที่กำหนดไว้ เพราะอาชีพนักมวยเป็นอาชีพที่มีความเสี่ยงกับความปลอดภัยในชีวิตมากที่สุด ดังนั้น สวัสดิการทางด้านนี้ควรจัดให้อยู่ในอัตราที่สูงที่มีความเหมาะสมกับสถานะเสี่ยงกับการได้รับอันตราย การพิการ หรือการเสียชีวิต เพราะหากนักมวยประสบอุบัติเหตุได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขันชกมวยแล้ว ย่อมไม่สามารถขึ้นแข่งขันหรือประกอบอาชีพนักมวยได้อีก ทำให้ไม่มีรายได้เลี้ยงชีพตนเองและครอบครัว ทั้งนี้ หากบริษัทประกันภัยเห็นว่า ต้องเสี่ยงภัยรับภาระเพิ่มมากขึ้น ก็อาจจะแก้ปัญหาโดยเรียกเบี้ยประกันภัยที่สูงขึ้นได้

2.3 ปัญหาหน้าที่ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวย

เนื่องจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยมีอยู่หลายคน ในหัวข้อนี้ ผู้เขียนจึงแยกวิเคราะห์เป็น 2 ประเด็น คือ หน้าที่ของนายสนามมวยและผู้จัดรายการแข่งขันมวย ในการจัดให้มีมาตรการเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักมวย กับหัวหน้าค่ายมวย ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.1 นายสนามมวย และผู้จัดรายการแข่งขันมวย

พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 14 กำหนดให้นายสนามมวยและผู้จัดรายการแข่งขันมวยมีหน้าที่ต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักมวย อย่างน้อยตามมาตรฐานดังต่อไปนี้

- 1) จัดให้แพทย์แผนปัจจุบันตรวจสอบสุขภาพของนักมวยแต่ละคน ก่อนการแข่งขันกีฬามวย เพื่อรับรองว่านักมวยมีสุขภาพสมบูรณ์พร้อมทำการแข่งขัน
- 2) จัดให้มีแพทย์แผนปัจจุบันหรือพยาบาลวิชาชีพ และอุปกรณ์ทางการแพทย์ประจำสนามมวย ในขณะที่มีการแข่งขัน
- 3) จัดให้มีการประกันอุบัติเหตุส่วนบุคคล อันเนื่องมาจากการแข่งขันกีฬามวยสำหรับนักมวย

การจัดให้มีมาตรการเพื่อความปลอดภัยตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามระเบียบคณะกรรมการกำหนด

มาตรา 47 บัญญัติว่า “ผู้จัดรายการแข่งขันมวยและผู้จัดการนักมวยที่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 35 นอกจากจะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้มีหน้าที่ดังต่อไปนี้

- 1) ให้ความร่วมมือกับนายสนามมวยในการปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศที่คณะกรรมการกำหนด
 - 2) ปฏิบัติตามระเบียบของสนามมวยที่คณะกรรมการเห็นชอบ”
- ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วย ความปลอดภัยสำหรับนักมวย พ.ศ. 2543 ข้อ 3 กำหนดว่า “นายสนามมวยและผู้จัดรายการแข่งขันมวยต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อความปลอดภัยสำหรับนักมวยในการแข่งขันกีฬามวยต่าง ๆ ดังนี้
- 1) มาตรการการรักษาพยาบาล . . .
 - 2) มาตรการเกี่ยวกับน้ำหนักตัวนักมวยและการตรวจสอบสุขภาพ
 - 3) มาตรการเกี่ยวกับอุปกรณ์ที่ใช้ในการแข่งขัน . . .
 - 4) มาตรการเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของพี่เลี้ยงนักมวย . . .
 - 5) มาตรการป้องกันการกระแทกกระเทือนระบบประสาท สมอง และชีวิต . . .”

จะเห็นได้ว่า กฎหมายได้กำหนดให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวย อย่าง นายสนามมวย และผู้จัดรายการแข่งขันมวย ต้องจัดให้มีมาตรการต่าง ๆ ทั้งนี้ เพื่อความปลอดภัยสำหรับนักมวยก็ตาม แต่มาตรการดังกล่าวก็เป็นเพียงมาตรการความปลอดภัยพื้นฐานหรือมาตรการความปลอดภัยเบื้องต้น ที่ต้องจัดให้มีในระหว่างการแข่งขันชกมวยเท่านั้น นายสนามมวยและผู้จัดรายการแข่งขันมวยไม่มีหน้าที่ในการจัดให้มีหลักประกันด้านอื่นแก่นักมวยเมื่อ เลิกชก หรือเมื่อพ้นภาวะการทำงานแต่อย่างใด

ผู้เขียนเห็นว่า การกำหนดหน้าที่ของนายสนามมวย และผู้จัดรายการแข่งขันมวยดังกล่าว ยังไม่เพียงพอต่อความเสี่ยงที่อาจเกิดอุบัติเหตุขึ้นในระหว่างการแข่งขันควรกำหนดมาตรการในการลงโทษอื่น ๆ แก่นายสนามมวยและผู้จัดรายการแข่งขันมวย ในกรณีที่ประมาทเลินเล่อหรือฝ่าฝืนกฎหมาย นอกเหนือจากโทษสั่งพักหรือเพิกถอนใบอนุญาตชั่วคราว หรือถาวร ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 อันจะทำให้สนามมวยและผู้จัดรายการแข่งขันมวย เพิ่มความระมัดระวัง และใส่ใจในการจัดการแข่งขันมวยให้มากยิ่งขึ้น และลดอัตราการเกิดอุบัติเหตุจากการชกมวยให้ลดน้อยลง

2.3.2 หัวหน้าค่ายมวย

บุคคลที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยที่สำคัญคนหนึ่ง คือ หัวหน้าค่ายมวย พระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 46 บัญญัติว่า “หัวหน้าค่ายมวยต้องจัดการค่ายมวยให้มีมาตรฐาน และจัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องในค่ายมวยที่ตนเองดูแลรับผิดชอบตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”

ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วย มาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย พ.ศ. 2543 ข้อ 3 ให้คำนิยามคำว่า “สวัสดิการ” หมายความว่า การให้ความช่วยเหลือแก่นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 6 กำหนดว่า “หัวหน้าค่ายมวยต้องจัดให้มีสวัสดิการแก่นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องตามสมควร ดังนี้

1) สวัสดิการด้านการรักษาพยาบาล โดย

(1) จัดให้นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องได้รับการตรวจสุขภาพตามระยะเวลาอันควร

(2) กรณีเกิดอุบัติเหตุหรือบาดเจ็บระหว่างการฝึกซ้อม หรือแข่งขัน นักมวยต้องได้รับการรักษาพยาบาลทันที พร้อมทั้งดูแลช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาล ค่ายา เวชภัณฑ์ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ รวมถึงติดตามเรียกร้องสิทธิค่าตอบแทนที่พึงได้รับตามสิทธิอันเกิดจากการฝึกซ้อมและแข่งขัน

(3) กรณีนักมวยได้รับการกระทบกระเทือนต่อระบบประสาท สมองจากการแข่งขันกีฬามวย ต้องได้รับการตรวจร่างกายโดยหัวหน้าค่ายมวยต้องปฏิบัติตามคำสั่งแพทย์โดยเคร่งครัดและต้องให้ความช่วยเหลือค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เช่น ค่ารักษาพยาบาล ค่าเวชภัณฑ์ ค่าอาหาร และค่าใช้จ่ายอื่นเพื่อการยังชีพตามความจำเป็น

2) สวัสดิการด้านการศึกษา โดยส่งเสริมสนับสนุนช่วยเหลือให้นักมวยให้ได้รับการศึกษาอย่างเหมาะสม กรณีนักมวยอยู่ในวัยเยาว์ให้หัวหน้าค่ายมวยจัดให้นักมวยได้รับการศึกษาจนกว่าจะจบการศึกษาภาคบังคับ

กรณีนักมวยเรียนจบการศึกษาภาคบังคับตามกฎหมายแล้ว หากมีความประสงค์จะศึกษาต่อไปให้หัวหน้าค่ายมวยให้การส่งเสริม สนับสนุนและช่วยเหลือตามควรแก่กรณี

3) สวัสดิการด้านที่พักอาศัย โดยจัดอุปกรณ์เครื่องนอน สื่อสันทนาการตามความเหมาะสม

4) สวัสดิการด้านโภชนาการ โดยส่งเสริมสนับสนุนให้มีเครื่องบริโภคน้ำและอาหารบำรุงร่างกายตามหลักโภชนาการ

5) สวัสดิการด้านการดำรงชีพ โดยช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตในระหว่างที่ไม่มีรายได้จากการแข่งขันกีฬามวยตามควรแก่กรณี

6) สวัสดิการด้านอื่น ๆ ตามที่เห็นสมควร เช่น การประกันสุขภาพ ทัศนศึกษา เครื่องอุปโภค ฯลฯ

ข้อ 7 ให้หัวหน้าค่ายมวยจัดสวัสดิการต่าง ๆ ตามที่กำหนดในระเบียบนี้ให้แก่ นักมวย ผู้ฝึกสอน และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องโดยสม่ำเสมอและเป็นธรรม

ข้อ 8 กรณีที่หัวหน้าค่ายมิได้ดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบนี้ ซึ่งอาจเป็นเหตุให้มีการเพิกถอนทะเบียนหัวหน้าค่ายมวยตามมาตรา 39 หรือมาตรา 40 ให้หัวหน้าค่ายมวยยินยอมให้นายทะเบียนเข้าไปดำเนินการแก้ไขปัญหาหรือบริหารจัดการค่ายมวย หรือมอบหมายให้ผู้อื่นหนึ่งเป็นผู้บริหารจัดการค่ายมวยนั้นต่อไปได้ แล้วแต่กรณี . . .”

กรณีหัวหน้าค่ายมวยนี้ กฎหมายกำหนดคุณสมบัติเอาไว้ในมาตรา 31 ว่า “. . . หัวหน้าค่ายมวยต้อง

- 1) ไม่เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง หรือติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคที่คณะกรรมการกำหนด
- 2) ไม่เป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
- 3) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสียหาย ซึ่งคณะกรรมการเห็นว่าจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียแก่วงการกีฬามวย”

มาตรา 32 กำหนดว่า “ให้ . . . หัวหน้าค่ายมวยมาจดทะเบียนต่อ นายทะเบียน และขอมีบัตรประจำตัว.หัวหน้าค่ายมวย ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด . . .”

แม้ว่ากฎหมายจะกำหนดคุณสมบัติของหัวหน้าค่ายมวยไว้ และกำหนดให้หัวหน้าค่ายมวยต้องจดทะเบียน แต่บทบัญญัติดังกล่าวไม่ได้เป็นมาตรการ-บังคับ (Sanction) ให้หัวหน้าค่ายมวยต้องมาจดทะเบียนแต่อย่างใด อีกทั้ง ไม่ปรากฏว่ากฎหมายได้กำหนดโทษสำหรับหัวหน้าค่ายมวยที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัตินี้ดังกล่าวไว้แต่อย่างใด ต่างจากกรณีของผู้จัดการนักมวย นายสนามมวย ผู้จัดการการแข่งขันมวย ที่ต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนเท่านั้นจึงจะเป็นได้ ตามมาตรา 35 และหากฝ่าฝืนอาจถูกเพิกถอนทะเบียนเป็นการชั่วคราว หรือถาวร ตามมาตรา 39 มาตรา 40 นอกจากนี้ ยังมีบทกำหนดโทษจำคุกหรือโทษปรับอีกด้วย

ส่วนการเป็นหัวหน้าค่ายมวยนั้น กฎหมายไม่ได้บัญญัติให้ต้องขออนุญาตแต่อย่างใด คงกำหนดเพียงว่าให้ไปจดทะเบียนเท่านั้น และในกรณีที่ได้จดทะเบียนไว้แล้ว หากมีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ อาจถูกเพิกถอน

ทะเบียนเป็นการชั่วคราวหรือถาวรได้ ส่วนโทษจำคุกหรือโทษปรับนั้น ไม่ได้กำหนดไว้แต่อย่างใด

ด้วยเหตุดังกล่าว จึงทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่เกิดผลสัมฤทธิ์เท่าที่ควร เพราะแม้ว่าหัวหน้าค่ายมวยที่ไม่ได้จดทะเบียนจะไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนพระราชบัญญัติ ก็ไม่มีบทลงโทษใด ๆ อันจะทำให้หัวหน้าค่ายมวยเกิดความเกรงกลัว

เมื่อพิจารณาจากระเบียบฯ พบว่า มีการกำหนดโทษไว้ในข้อ 8 แต่โทษดังกล่าวกำหนดไว้เพียงว่า “ข้อ 8 กรณีที่หัวหน้าค่ายมิได้ดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบนี้ ซึ่งอาจเป็นเหตุให้มีการเพิกถอนทะเบียนหัวหน้าค่ายมวยตามมาตรา 39 หรือมาตรา 40 ให้หัวหน้าค่ายมวยยินยอมให้นายทะเบียนเข้าไปดำเนินการแก้ไขปัญหาหรือบริหารจัดการค่ายมวย หรือมอบหมายให้ผู้อื่นหนึ่งเป็นผู้บริหารจัดการค่ายมวยนั้นต่อไปได้แล้วแต่กรณี . . .”

จะเห็นว่า โทษดังกล่าวกำหนดไว้ในกรณีที่หัวหน้าค่ายมวยได้จดทะเบียนไว้แล้วเท่านั้น เพราะฉะนั้น หากหัวหน้าค่ายมวยไม่ได้ไปจดทะเบียนก็ไม่น่าจะนำเอาระเบียบข้อ 8 ดังกล่าวมาบังคับใช้กับหัวหน้าค่ายมวยที่ไม่ได้จดทะเบียนได้ และนายทะเบียนก็ไม่อาจเข้าไปดำเนินการแก้ไขปัญหาหรือบริหารจัดการค่ายมวยตามที่กำหนดไว้ได้แต่อย่างใด

ผู้เขียนจึงเห็นว่า ควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 โดยกำหนดให้ผู้ที่ เป็นหัวหน้าค่ายมวยต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน เช่นเดียวกับผู้จัดการนักมวย นายสนามมวย และผู้จัดการแข่งขันกีฬามวย พร้อมทั้งกำหนดโทษเอาไว้ด้วยเพื่อให้เกิดความชัดเจน และแก้ไขปัญหาคาการตีความ และปัญหาการบังคับใช้กฎหมายให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาหน้าที่ของหัวหน้าค่ายมวยตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติและระเบียบข้างต้นแล้ว จะพบว่า หน้าที่ของหัวหน้าค่ายมวยดังกล่าว กำหนดไว้ในลักษณะที่ขาดความชัดเจนแน่นอน ทำให้เกิดปัญหาในการตีความและการบังคับใช้หลายประการด้วยกัน

ตัวอย่างเช่น นิยามคำว่า “สวัสดิการ” ตามระเบียบคณะกรรมการกีฬามวยว่าด้วย มาตรฐานและสวัสดิการค่ายมวย พ.ศ. 2543 ข้อ 3 ที่กล่าวไว้เพียงว่า

หมายความว่า การให้ความช่วยเหลือแก่นักมวย ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายกว้างขวางมาก ไม่อาจทราบได้แน่ชัดว่า หัวหน้าค่ายมวยต้องมีหน้าที่ในการให้ความช่วยเหลือแก่นักมวย แค่ไหน เพียงไร อีกทั้งนอกจากจะกำหนดให้หัวหน้าค่ายมวยต้องให้ความช่วยเหลือแก่นักมวยแล้ว หัวหน้าค่ายมวยยังต้องให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลอื่น ๆ อีก ได้แก่ ผู้ฝึกสอน ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน พี่เลี้ยงนักมวย และผู้ทำการฝึกซ้อมเพื่อเป็นนักมวย แสดงให้เห็นถึงภาระของหัวหน้าค่ายมวยที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก ในขณะที่หัวหน้าค่ายมวยมีรายได้หลักจากเงินรางวัลในการแข่งขันกีฬามวยเท่านั้น เพราะทรัพย์สินที่มีผู้มอบให้แก่ นักมวยโดยตรงในการแข่งขันกีฬามวย กฎหมายก็ได้กำหนดให้ตกเป็นของนักมวยทั้งหมด ข้อตกลงใด ๆ เพื่อแบ่งปันทรัพย์สินดังกล่าวจากนักมวยให้ตกเป็นโมฆะ ตามมาตรา 15 อีกด้วย

ในข้อ 6 (1) ค. คำว่า “และค่าใช้จ่ายอื่นเพื่อการยังชีพตามความจำเป็น” นั้น ก็ไม่อาจทราบได้ว่า หัวหน้าค่ายมวยจะต้องดูแลให้ค่าใช้จ่ายแก่นักมวยที่ได้รับการกระทบกระเทือนต่อระบบประสาท สมอง จากการแข่งขันกีฬามวย เพียงใด เพราะระเบียบไม่ได้กำหนดอัตราขั้นต่ำที่แน่นอนเอาไว้ และระเบียบก็กำหนดเฉพาะกรณีที่เกิดจากการแข่งขัน หากกรณีนักมวยได้รับการกระทบกระเทือนจากการฝึกซ้อม หัวหน้าค่ายก็ไม่มีหน้าที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพื่อการยังชีพนี้แต่อย่างใด ซึ่งนับว่าเป็นการไม่ยุติธรรมแก่นักมวย

ข้อ 6 (1) ข. คำว่า “ติดตามเรียกร้อยสิทธิค่าตอบแทนที่พึงได้รับตามสิทธิอันเกิดจากการฝึกซ้อมและแข่งขัน” เจตนารมณ์ของระเบียบข้อนี้ ต้องการให้หัวหน้าค่ายเป็นผู้ติดตามเรียกร้อยสิทธิต่าง ๆ แทนนักมวยในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุหรือบาดเจ็บระหว่างการฝึกซ้อม หรือแข่งขัน กรณีที่นักมวยไม่สามารถไปดำเนินการด้วยตนเองได้เพราะต้องเข้ารับการรักษายาบาล แต่ในทางปฏิบัติแล้ว การเรียกร้อยสิทธิต่าง ๆ เช่น การขอรับการช่วยเหลือจากกองทุนกีฬามวย กฎหมายกำหนดให้นักมวยจะต้องยื่นคำร้องด้วยตนเอง หากเสียชีวิตก็ต้องเป็นทายาทโดยธรรมเท่านั้น ระเบียบนี้จึงกำหนดไม่สอดคล้องกับหลักกฎหมายก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ

ข้อ 6 (5) สวัสดิการด้านการดำรงชีพ โดยช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพในระหว่างที่ไม่มีรายได้จากการแข่งขันกีฬามวยตามควรแก่กรณี ระเบียบข้อนี้

ก็ไม่มี ความชัดเจน แน่แน่นอน เพราะไม่มีการกำหนดที่มาของเงินสนับสนุน สวัสดิการด้านการดำรงชีพ และไม่มีการกำหนดอัตราค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพไว้แต่อย่างใด ประการสำคัญ คำว่า “ค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพ” นั้น หมายความว่ารวมถึงค่าใช้จ่ายอะไรบ้าง

ผู้เขียนเห็นว่า ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบดังกล่าวให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยควรกำหนดค่านิยามต่าง ๆ ให้ชัดเจน ทั้งคำว่า สวัสดิการ ค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพ หรือค่าใช้จ่ายเพื่อการยังชีพ รวมถึง อัตราขั้นต่ำของค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ไว้ด้วย เพื่อให้บุคคลที่เกี่ยวข้องสามารถปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้อง รวมถึงควรกำหนดที่มาของเงินสนับสนุน และควรแก้ไขให้พนักงานที่ได้รับอุบัติเหตุ บาดเจ็บ เสียชีวิต ได้รับความคุ้มครองจากหัวหน้าค่ายมวยด้วย

3. ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติ-

ประกันสังคม พ.ศ. 2533

การเป็นผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 นั้น มีอยู่ 2 ประเภท คือ การเป็นผู้ประกันตนแบบบังคับ ตามมาตรา 33 และการเป็นผู้ประกันตนแบบอิสระตามมาตรา 39 และมาตรา 40 กล่าวคือ

การเป็นผู้ประกันตนแบบบังคับ ตามมาตรา 33 นั้น กฎหมายกำหนดให้ลูกจ้าง ซึ่งมีอายุไม่ต่ำกว่าสิบห้าปีบริบูรณ์และไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์เป็นผู้ประกันตน ให้รัฐบาล นายจ้าง และผู้ประกันตน ออกเงินสมทบเข้ากองทุนเพื่อการจ่ายประโยชน์ทดแทนตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง (มาตรา 46) โดยผู้ประกันตน มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนจากกองทุน 7 กรณีด้วยกัน ได้แก่ ประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย กรณีคลอดบุตร กรณีทุพพลภาพ กรณีตาย กรณีสงเคราะห์บุตร กรณีชราภาพ และกรณีว่างงาน (มาตรา 54) ซึ่งประโยชน์ทดแทนดังกล่าวไม่น้อยกว่าสิทธิประโยชน์ขั้นพื้นฐานตามอนุสัญญาฉบับที่ 102 ว่าด้วยการประกันสังคม (มาตรฐานขั้นต่ำ) ค.ศ. 1952 ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งได้กำหนดสิทธิประโยชน์ขั้นพื้นฐานของการประกันสังคมไว้ 9 ประการ คือ กรณีเจ็บป่วย กรณีคลอดบุตร กรณี-

ทุพพลภาพ กรณีตาย กรณีสงเคราะห์ครอบครัว กรณีชราภาพ กรณีว่างงาน การดูแลผู้ที่ขาดการอุปการะ และกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยอันเนื่องมาจากการทำงาน⁹

ส่วนการเป็นผู้ประกันตนแบบอิสระตามมาตรา 39 และมาตรา 40 นั้น มาตรา 39 บัญญัติว่า “ผู้ใดเคยเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา 33 โดยจ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบสองเดือน และต่อมาความเป็นผู้ประกันตนได้สิ้นสุดลงตามมาตรา 38 (2) ถ้าผู้นั้นประสงค์จะเป็นผู้ประกันตนต่อไป ให้แสดงความจำนงต่อสำนักงานตามระเบียบที่เลขาธิการกำหนด ภายในหกเดือนนับแต่วันสิ้นสุดความเป็นผู้ประกันตน . . .”

ผู้ประกันตนตามมาตรา 39 นี้ คือ ผู้ที่เคยเป็นลูกจ้างซึ่งมีอายุไม่ต่ำกว่าสิบห้าปี บริบูรณ์และไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์ และเป็นผู้ประกันตน ภายหลังออกจากงานและสมัครเข้าเป็นผู้ประกันตนต่อ สำหรับการส่งเงินสมทบนั้น ให้รัฐบาลและผู้ประกันตนออกเงินสมทบเข้ากองทุน โดยรัฐบาลออกหนึ่งเท่า และผู้ประกันตนออกสองเท่าของอัตราเงินสมทบที่แต่ละฝ่ายต้องออกตามที่กฎหมายกำหนด โดยผู้ประกันตนตามมาตรา 39 มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนจากกองทุน ใน 6 กรณี คือ ประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย กรณีคลอดบุตร กรณีทุพพลภาพ กรณีตาย กรณีสงเคราะห์บุตร และกรณีชราภาพ (ยกเว้นกรณีว่างงาน) (มาตรา 54)

ส่วนผู้ประกันตนตามมาตรา 40 ได้แก่ “บุคคลอื่นใดซึ่งมิใช่ลูกจ้างตามมาตรา 33 จะสมัครเข้าเป็นผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัตินี้ได้ โดยให้แสดงความจำนงต่อสำนักงาน

หลักเกณฑ์ และอัตราการจ่ายเงินสมทบ ประเภทของประโยชน์ทดแทนที่จะได้รับตามมาตรา 54 ตลอดจนหลักเกณฑ์และเงื่อนไขแห่งสิทธิในการรับประโยชน์ทดแทนให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา”

จะเห็นได้ว่า ผู้ประกันตนตามมาตรา 40 คือ บุคคลทั่วไปที่มีอายุไม่ถึงหกสิบปี มีความประสงค์ที่จะเข้าสู่ระบบประกันสังคมโดยสมัครใจ การนำส่งเงินสมทบ ต้องส่งเป็นรายปี ๆ ละ 3,360 บาท สิทธิประโยชน์สำหรับผู้ประกันตนโดยสมัครใจตามมาตรา 40 นั้น จำกัด อยู่เพียง 3 กรณีเท่านั้น ได้แก่ กรณีคลอดบุตร กรณีทุพพลภาพ และกรณีตาย

⁹ประเทศไทยยังไม่ได้สัตยาบันแก่นุสัญญานับที่ 102.

กรณีจึงมีปัญหาที่ควรศึกษาและวิเคราะห์ว่า นักมวยมีสถานะเป็นลูกจ้างตามกฎหมายแรงงานหรือไม่ ทั้งนี้ ในการเป็นนักมวยนั้น ตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้นักมวยที่จดทะเบียนแล้วจะต้องสังกัดค่ายมวยใดค่ายมวยหนึ่งในการชกแต่ละครั้งแต่เพียงค่ายมวยเดียว ตามมาตรา 30 และในการแข่งขันกีฬามวยมวยแต่ละครั้ง จะต้องมีการทำความตกลงเกี่ยวกับส่วนแบ่งเงินรางวัล ค่าตอบแทน เป็นหนังสือตามมาตรา 15 ดังนั้น นักมวยจะต้องมีการทำสัญญาอย่างน้อย 2 ฉบับ ได้แก่

- 1) สัญญาสังกัดค่ายมวย และ
- 2) บันทึกความตกลงการจ่ายเงินรางวัลแก่นักมวยในการแข่งขันกีฬามวย

ในการทำสัญญาทั้ง 2 ฉบับดังกล่าว จำต้องพิจารณาว่า นักกีฬามวยมีฐานะเป็นลูกจ้างตามกฎหมายแรงงานหรือไม่ เพราะหากถือว่านักกีฬามวยมีฐานะเป็นลูกจ้างแล้วย่อมอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายแรงงาน มีสิทธิได้รับการคุ้มครองและสามารถเข้าถึงสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ตามที่กฎหมายแรงงานกำหนดไว้ โดยเฉพาะพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 และพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537

3.1 ปัญหาการตีความสัญญาสังกัดค่ายมวย

สัญญาสังกัดค่ายมวย เป็นสัญญาที่ทำขึ้นระหว่าง หัวหน้าค่ายมวยกับนักมวย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 30 ที่บัญญัติว่า “นักมวยที่จดทะเบียนแล้วต้องสังกัดค่ายมวยใดค่ายมวยหนึ่งในการชกแต่ละครั้งแต่เพียงค่ายมวยเดียว และต้องปฏิบัติตามระเบียบของค่ายมวยที่ได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการ โดยเคร่งครัด

ข้อตกลงจำกัดไม่ให้นักมวยย้ายสังกัดค่ายมวยเป็นโมฆะ เว้นแต่จะเป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด”

ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวย ว่าด้วยการสังกัดและย้ายสังกัดค่ายมวย พ.ศ. 2544 ได้กำหนดแบบสัญญาสังกัดค่ายมวยไว้ท้ายระเบียบ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ข้อ 1. หัวหน้าค่ายมวยตกลงรับนักมวยเข้าสังกัดค่ายมวย . . . ตั้งอยู่เลขที่ . . .

ข้อ 2. นักมวยตกลงเข้าสังกัดค่ายมวยตามข้อ 1. เพียงค่ายมวยเดียว . . .

. . .

ข้อ 5. สัญญาฉบับนี้ให้มีกำหนดเวลา . . . ปี

ข้อ 6. หัวหน้าค่ายมวยตกลงจัดให้มีสถานที่และอุปกรณ์การฝึกซ้อม การฝึกสอนมวยตลอดจนจัดให้มีสวัสดิการและดูแลความปลอดภัยแก่นักมวยตามควร แก่กรณี ตลอดระยะเวลาที่สังกัดค่ายมวย

ข้อ 7. หัวหน้าค่ายมวยตกลงจะส่งเสริม สนับสนุนให้นักมวยได้เข้าร่วมการแข่งขัน โดยจะต้องเสนอชื่อนักมวยซึ่งไม่อยู่ในระหว่างถูกลงโทษให้พักการแข่งขัน เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันเป็นประจำตามความเหมาะสม

หัวหน้าค่ายมวยตกลงจะปกป้องสิทธิของนักมวยตามกฎหมายและจะต้องแจ้งการกำหนดเงินรางวัล ค่าตอบแทน ในการแข่งขันกีฬามวยแต่ละครั้งให้นักมวย ทราบก่อนที่จะทำหลักฐานเป็นหนังสือกับผู้จัดรายการแข่งขันมวย

ข้อ 8. นักมวยตกลงจะปฏิบัติตามกฎระเบียบของค่ายมวยโดยเคร่งครัด และ ต้องอุทิศตนเพื่อการฝึกซ้อมและการเข้าร่วมการแข่งขันตามหน้าที่และจรรยาบรรณของ นักมวย

ข้อ 9. นักมวยตกลงมอบให้หัวหน้าค่ายมีอำนาจในการกำหนดแผนการ ฝึกซ้อมและการฝึกสอนเพื่อเตรียมการแข่งขัน การเสนอชื่อเข้าร่วมการแข่งขัน การตกลง กำหนดเงินรางวัลในการแข่งขันร่วมกับผู้จัดรายการแข่งขัน ตลอดจนการทวงถามและ โต้แย้งสิทธิต่าง ๆ แทนนักมวย

ข้อ 10. นักมวยมีสิทธิโดยชอบที่จะย้ายสังกัดค่ายมวยได้ เมื่อมีเหตุดังต่อไปนี้

- 1) ครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญา
- 2) คู่สัญญาตกลงเลิกสัญญาก่อนครบกำหนดระยะเวลา
- 3) ค่ายมวยเลิกดำเนินกิจการ
- 4) หัวหน้าค่ายมวย หรือผู้เป็นเจ้าของค่ายมวยขาดคุณสมบัติตามกฎหมาย หรือดำเนินกิจการขัดต่อกฎหมายจนเป็นเหตุให้เลิกกิจการค่ายมวย
- 5) หัวหน้าค่ายมวยละเมิดข้อสัญญาจนเป็นเหตุให้สัญญาสิ้นสุดลงก่อนครบ กำหนดระยะเวลา

ข้อ 11. เมื่อมีเหตุดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าสัญญาเป็นอันสิ้นสุดลง

1) เมื่อมีเหตุตาม ข้อ 10

2) นักมวยละเมิดข้อสัญญาจนเป็นเหตุให้สัญญาสิ้นสุดลงก่อนครบกำหนดระยะเวลา

3) คู่สัญญาฝ่าฝืน หรือผิดสัญญาข้อหนึ่งข้อใด หรือทั้งหมด

ข้อ 12. ในกรณีมีเหตุดังต่อไปนี้ คู่สัญญาฝ่ายที่ได้รับความเสียหายมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้

1) หัวหน้าค่ายมวยที่เป็นคู่สัญญาของนักมวยซึ่งเป็นนิติบุคคล ได้จดทะเบียนเลิกนิติบุคคลตามกฎหมาย

2) เมื่อคู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายที่เป็นบุคคลธรรมดา ตาย หรือเป็นผู้กอลจริต หรือผู้เสมือนไร้ความสามารถหรือต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกเป็นเวลาเกินกว่าหกเดือน

3) คู่สัญญาบาดเจ็บ เจ็บป่วย หรือทุพพลภาพ โดยสิ้นเชิงจนไม่

4) สามารถประกอบอาชีพนักมวยหรือหัวหน้าค่ายมวยได้ตามปกติ

5) หัวหน้าค่ายมวยหรือนักมวยกระทำความผิดหรือละเว้นไม่ปฏิบัติ

6) ตามพระราชบัญญัติกีฬามวยจนเป็นเหตุให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเกิดความเสียหาย

7) คู่สัญญาฝ่าฝืน หรือผิดสัญญาข้อหนึ่งข้อใด หรือทั้งหมด

ข้อ 13. ในกรณีที่สัญญาสิ้นสุดลงตามข้อ 12 และเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งแล้ว ฝ่ายที่ก่อให้เกิดความเสียหายต้องชดเชยค่าเสียหายแก่ฝ่ายที่ได้รับความเสียหาย

ข้อ 14. ในกรณีมีข้อโต้แย้งเกิดขึ้นระหว่างคู่สัญญาเกี่ยวกับข้อกำหนดแห่งสัญญานี้หรือเกี่ยวกับการปฏิบัติตามสัญญานี้ และคู่สัญญาไม่สามารถตกลงกันได้ ให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเสนอข้อโต้แย้ง หรือข้อพิพาทนั้นต่อนายทะเบียนเพื่อไกล่เกลี่ย หากคู่สัญญายังไม่สามารถตกลงกันได้ให้เสนอเรื่องต่ออนุญาโตตุลาการเพื่อพิจารณาชี้ขาด คำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการให้ถือเป็นเด็ดขาดและถึงที่สุดผูกพันคู่สัญญาพิจารณาเปรียบเทียบกับลักษณะของสัญญาจ้างแรงงาน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา 575 ที่บัญญัติว่า “อันว่าจ้างแรงงานนั้น คือ สัญญาซึ่งบุคคลคนหนึ่งเรียกว่าลูกจ้างตกลงจะทำงานให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่งเรียกว่านายจ้างและนายจ้างตกลงจะให้สินจ้างตลอดเวลาที่ทำงานให้ “ สัญญาจ้างแรงงานมีลักษณะเป็นสัญญาระหว่างบุคคลสองฝ่ายฝ่ายหนึ่งซึ่งเรียกว่า “ลูกจ้าง” ตกลงทำงานให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเรียกว่า “นายจ้าง” และเป็นสัญญาต่างตอบแทน คือคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายต่างมีหน้าที่ที่จะต้องชำระตอบแทนต่อกัน โดยลูกจ้างมีหน้าที่ต้องทำงานให้นายจ้างภายใต้การบังคับบัญชาของนายจ้างด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และรักษาผลประโยชน์ให้นายจ้าง ส่วนนายจ้างก็มีหน้าที่หรือมีหน้าที่ที่จะต้องจ่ายสินจ้างให้ลูกจ้างเป็นการตอบแทนตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงานให้ และดูแลเอาใจใส่สภาพการทำงาน สวัสดิการ และความปลอดภัยในการทำงานให้ลูกจ้างเช่นกัน สัญญาจ้างแรงงานถึงเป็นสัญญาต่างตอบแทน หากคู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ชำระหนี้ คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งก็ย่อมมีสิทธิที่จะไม่ชำระหนี้ในส่วน ของตนได้คู่กัน ดังนั้น การทำงานและสินจ้างจึงเป็นสาระสำคัญของสัญญาจ้างแรงงาน การทำงานให้โดยไม่มีสินจ้าง จึงไม่เป็นสัญญาจ้างแรงงาน แต่อาจเป็นความสัมพันธ์ในลักษณะอื่น เช่น เป็นตัวการตัวแทน เป็นต้น

สัญญาจ้างแรงงาน กฎหมายมิได้กำหนดแบบของสัญญาจ้างแรงงานไว้ จึงไม่จำเป็นต้องทำเป็นหนังสือหรือจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แต่อย่างใด แต่ลูกจ้างจะต้องมีเจตนาทำงานในฐานะลูกจ้างตามสัญญาจ้างแรงงานโดยการตกลงเข้าทำงานให้นายจ้างเพื่อรับสินจ้าง และเมื่อนายจ้างรับลูกจ้างเข้าทำงานโดยตกลงจ่ายสินจ้างให้ลูกจ้างตลอดระยะเวลาที่ทำงานให้ แสดงว่าคำเสนอ และคำสนองถูกต้องตรงกันแล้ว ก็ก่อให้เกิดสัญญาจ้างแรงงานขึ้นทันที คือ สมบูรณ์โดยเจตนาตกลงกัน แม้จะตกลงกันด้วยวาจา สัญญาก็เกิดขึ้น โดยสมบูรณ์แล้ว สัญญาจ้างแรงงานจึงอาจเกิดขึ้นจากการตกลงด้วยวาจา การตกลงโดยปริยาย หรือการทำสัญญาเป็นหนังสือก็ได้ แต่สัญญาจ้างแรงงานเป็นสัญญาเฉพาะตัว คือถือความสำคัญในตัวบุคคลที่เป็นคู่สัญญาเป็นสำคัญ เมื่อนายจ้างและลูกจ้างตกลงกันแล้วนายจ้างจะโอนสิทธิให้บุคคลภายนอกไม่ได้ เว้นแต่ลูกจ้างจะยินยอม ในทำนองเดียวกันลูกจ้างจะให้บุคคลภายนอกทำงานแทนไม่ได้เช่นกัน เว้นแต่นายจ้างจะยินยอม (มาตรา 577) หากฝ่ายใดฝ่าฝืน อีกฝ่ายหนึ่งจะบอกเลิกสัญญาเสียก็ได้ นอกจากนี้ หากสัญญาแรงงานใดมีสาระสำคัญที่ตัวบุคคลผู้เป็นนายจ้าง สัญญานั้นย่อม

รับไปด้วยมรณะแห่งนายจ้าง (มาตรา 584) อนึ่ง สัญญาจ้างแรงงานนี้มีได้หมายถึงการจ้างแรงงานที่ใช้แรงงานแต่เพียงอย่างเดียว หากหมายถึงงานที่ใช้สมองด้วย เช่น งานของนักกฎหมาย นักบัญชี แพทย์ และผู้บริหาร เป็นต้น

จากแบบของสัญญาสังกัดค่ายมวยดังกล่าวจะเห็นได้ว่า มีลักษณะเป็นสัญญาไม่มีชื่อตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ระเบียบคณะกรรมการมวย ตลอดจนกฎกระทรวงต่าง ๆ ไม่ได้กำหนดไว้โดยเฉพาะ จึงต้องนำหลักนิติกรรมสัญญาในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้ โดยอาศัยมาตรา 4 วรรคสอง ที่บัญญัติว่า “เมื่อไม่มีกฎหมายที่จะยกมาปรับคดีได้ ให้วินิจฉัยคดีนั้นตามจารีตประเพณีแห่งท้องถิ่น ถ้าไม่มีจารีตประเพณีเช่นนั้น ให้วินิจฉัยคดีอาศัยเทียบบทกฎหมายใกล้เคียงอย่างยิ่ง และถ้าบทกฎหมายเช่นนั้นก็ไม่มีด้วย ให้วินิจฉัยตามหลักกฎหมายทั่วไป” ดังนั้น เมื่อปรากฏว่ากฎหมายเฉพาะไม่ได้บัญญัติไว้ ต้องอาศัยกฎหมายใกล้เคียง อันได้แก่ สัญญาจ้างแรงงาน ตามบรรพ 3 ลักษณะ 6 มาปรับใช้กับสัญญาสังกัดค่ายมวย

ดังนั้น การที่สัญญาสังกัดค่ายมวยกำหนดหน้าที่ของนายจ้างเกี่ยวกับการจัดให้มีสถานที่ และอุปกรณ์การฝึกซ้อม การฝึกสอนมวย ตลอดจนจัดให้มีสวัสดิการและดูแลความปลอดภัยแก่นักมวย ตลอดระยะเวลาที่สังกัดค่ายมวย และหัวหน้าค่ายมวยยังมีอำนาจในการกำหนดแผนการฝึกซ้อม และการฝึกสอนเพื่อเตรียมการแข่งขัน เสนอชื่อเข้าร่วมการแข่งขัน การตกลงเงินรางวัลในการแข่งขันร่วมกับผู้จัดรายการแข่งขัน ตลอดจนทวงถามและโต้แย้งสิทธิต่าง ๆ แทนนักมวย อันถือได้ว่าเป็นหน้าที่ของนายจ้าง และเป็นอำนาจในการบังคับบัญชานักมวย สำหรับนักมวยสัญญากำหนดว่า นักมวยตกลงจะปฏิบัติตามกฎระเบียบของค่ายมวยโดยเคร่งครัด และต้องอุทิศตนเพื่อการฝึกซ้อมและการเข้าร่วมการแข่งขันตามหน้าที่และจรรยาบรรณของนักมวย อันเป็นลักษณะหน้าที่ของลูกจ้างที่มีต่อนายจ้าง ตามลักษณะของสัญญาจ้างแรงงาน นอกจากนี้เมื่อคู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายที่เป็นบุคคลธรรมดาตาย หรือเป็นผู้วิกลจริต ผู้เสมือนไร้ความสามารถ หรือบาดเจ็บ เจ็บป่วย หรือทุพพลภาพโดยสิ้นเชิงจนไม่สามารถประกอบอาชีพนักมวยหรือหัวหน้าค่ายมวยได้ตามปกติ ให้คู่สัญญาฝ่ายที่ได้รับเสียหายมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ อันเป็นการถือเอาคุณสมบัติของคู่สัญญาเป็น

สาระสำคัญของสัญญานั้น แม้อาจจะพอตีความได้ว่า สัญญาสังกัดค่ายมวยเป็นสัญญาจ้างแรงงาน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยนักมวยมีฐานะเป็นลูกจ้าง และหัวหน้าค่ายมวยอยู่ในฐานะนายจ้าง แต่กรณียังขาดหลักเกณฑ์สำคัญประการหนึ่งของสัญญาจ้างแรงงาน คือ เรื่องของสินจ้าง ซึ่งในสัญญาสังกัดค่ายมวยมิได้กำหนดให้หัวหน้าค่ายมวยต้องจ่ายสินจ้างหรือค่าตอบแทนอื่นใดให้แก่ นักมวย คงกำหนดเฉพาะว่าหัวหน้าค่ายมวยตกลงจะปกป้องสิทธิของนักมวยตามกฎหมายและจะต้องแจ้งการกำหนดเงินรางวัล ค่าตอบแทนในการแข่งขันแต่ละครั้ง รวมถึงการตกลงกำหนดเงินรางวัลร่วมกับผู้จัดรายการแข่งขันและการทวงถาม ได้แย้งสิทธิต่าง ๆ แทนนักมวยไว้ในข้อ 7. และข้อ 9. เท่านั้น

ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่า สัญญาสังกัดค่ายมวยไม่ใช่สัญญาจ้างแรงงานและนักมวยไม่ถือเป็นลูกจ้างตามกฎหมาย นักมวยจึงไม่สามารถเข้าสู่ระบบประกันสังคมตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 39 เมื่อหัวหน้าค่ายมวยและนักมวยมิใช่ นายจ้างและลูกจ้าง จึงไม่มีหน้าที่ในการส่งเงินสมทบเข้ากองทุนอันจะทำให้ นักมวยได้รับสิทธิประโยชน์ในกรณีต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ทั้ง 7 กรณี โดยเฉพาะกรณีว่างงาน หรือชราภาพ อันเป็นหลักประกันอย่างหนึ่งที่นักมวยจะได้รับเมื่อพ้นภาวะการทำงานไปแล้วได้

อย่างไรก็ดี แม้จะตีความได้ว่าสัญญาสังกัดค่ายมวยไม่ใช่สัญญาจ้างแรงงาน ดังที่ได้วิเคราะห์มาข้างต้น หากแต่ถือว่าเป็นสัญญาไม่มีชื่อตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่นักมวยและหัวหน้าค่ายมวย สามารถอาศัยสิทธิตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 40 ที่เปิดช่องไว้สำหรับบุคคลทั่วไปที่ต้องการเข้าสู่ระบบประกันสังคมและต้องการได้รับสิทธิประโยชน์ตามกฎหมายประกันสังคมก็สามารถสมัครเข้าเป็นผู้ประกันตนแบบอิสระตามมาตรา 40 ได้ กล่าวคือ การเป็นผู้ประกันตนแบบสมัครใจ ซึ่งเปิดโอกาสให้สำหรับบุคคลทั่วไป หรือแรงงานอื่น ๆ ที่มีใช้ลูกจ้าง เช่น แรงงานในภาคเกษตร ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้รับงานไปทำที่บ้าน ผู้ใช้แรงงานในภาคบริการต่าง ๆ หาบเร่แผงลอย และผู้ประกอบการอาชีพอิสระอื่น ๆ แต่ผู้ประกันตนแบบอิสระตามมาตรา 40 นั้น จะได้รับสิทธิประโยชน์ทดแทนจำกัดเพียง 3 กรณีเท่านั้น คือ ในกรณีคลอดบุตร กรณีทุพพลภาพ และกรณีตายเท่านั้น ส่วนสิทธิประโยชน์

ทดแทนอีก 4 กรณี คือ ประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย กรณี สงเคราะห์บุตร กรณีชราภาพ และกรณีว่างงาน นั้นไม่ครอบคลุมถึงแต่อย่างใด และการ จ่ายเงินสมทบ กฎหมายกำหนดให้จ่ายเป็นรายปี ๆ ละ 3,360 บาท โดยที่รัฐไม่ได้จ่ายเงิน สมทบช่วยเหลือเหมือนผู้ประกันตนแบบบังคับ ตามมาตรา 33 หรือผู้ประกันตนตาม มาตรา 39 ทำให้ผู้ประกันตนแบบสมัครใจนี้ไม่ได้ความคุ้มครองอย่างเต็มที่

จากสถิติของผู้ประกันตนโดยสมัครใจ ตามมาตรา 40 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545- 2552 (เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2552) มีจำนวนผู้ประกันตนเพียง 118 คน¹⁰ สาเหตุอาจจะมา จากสิทธิประโยชน์ที่ได้รับยังไม่จูงใจและผู้ประกันตนต้องรับภาระการส่งเงินสมทบเข้า กองทุนเพียงลำพังดังกล่าว

ผู้เขียนเห็นว่า รัฐควรจ่ายเงินช่วยเหลือให้กับผู้ประกันตนโดยสมัครใจตาม มาตรา 40 ด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ให้รัฐร่วมจ่ายเงินสมทบในช่วง 3 ปีแรกดังนี้

ปีที่ 1 รัฐนำเงินช่วยเหลือค่าครองชีพคนละ 2,000 บาท สมทบให้แรงงาน นอกกระบบ โดยส่วนที่เหลืออีก 1,360 บาท นั้น ให้แรงงานนอกกระบบเป็นผู้จ่ายเงิน สมทบเอง

ปีที่ 2 รัฐจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุน ลดลง 500 บาท คงเหลือ 1,500 บาท และ ผู้ประกันตนจ่ายเงินสมทบ 1,860 บาทปีที่ 3 รัฐจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุน 1,000 บาท ผู้ประกันตนจ่ายเงินสมทบ 2,360 บาทปีที่ 4 เป็นต้นไปให้ผู้ประกันตนจ่ายเงินสมทบเอง ทั้งหมด

ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ประกันตนโดยสมัครใจสามารถปรับตัวในการจ่ายเงินสมทบ เองตั้งแต่ปีที่ 4 เป็นต้นไป ทั้งนี้ เพื่อให้กองทุนมีเงินเพียงพอในการบริหารจัดการกองทุน นอกจากนี้ ควรเพิ่มเติมสิทธิประโยชน์ของผู้ประกันตนตามมาตรา 40 เพิ่มเป็น 6 กรณี เช่นเดียวกับผู้ประกันตนตามมาตรา 39 โดยยกเว้นเฉพาะกรณีว่างงาน ดังนี้ ก็จะเป็นการ จูงใจให้บุคคลทั่วไปที่มีไข้อยู่เข้าสู่ระบบการประกันสังคมได้มากขึ้น และเป็นการ

¹⁰สำนักงานประกันสังคม, ข้อมูลสถิติกองทุนประกันสังคม ส่วนที่ 4 จำนวน ผู้ประกันตนภาคสมัครใจ (มาตรา 40) [Online], available URL: <http://www.sso.go.th/sites/default/files/file2/statisticsmid40.html>, 2552 (สิงหาคม, 25).

เพิ่มสวัสดิการให้แก่ประชาชนอย่างแท้จริง และได้รับสวัสดิการต่าง ๆ จากรัฐอย่างเพียงพอ รวมถึง ผู้ที่ประกอบอาชีพนักมวย ซึ่งถือว่าเป็นอาชีพที่ขาดความมั่นคงในการประกอบอาชีพและสวัสดิการสังคม นอกจากนี้ ผู้ประกอบอาชีพนักมวยยังมีความเสี่ยงสูงเกี่ยวกับปัญหาด้านสุขภาพและสภาพการทำงานที่ไม่ปลอดภัย

อนึ่ง หากไม่สามารถแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ดังที่กล่าวมาข้างต้นได้ อาจอาศัยอำนาจคณะกรรมการกีฬามวย ตามพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 9 และมาตรา 12 ออกระเบียบฯ กำหนดให้มีการจัดตั้งกองทุนสวัสดิการที่มีมาตรฐานไม่ต่ำกว่ากองทุนประกันสังคมให้แก่นักมวย และให้มีการเก็บเงินออมสะสมเป็นกองทุนในลักษณะเดียวกับกองทุนประกันสังคมเป็นต้น หรือกำหนดให้มีการทำประกันชีวิต ประกันสุขภาพ และประกันอุบัติเหตุ ให้แก่นักมวย นอกเหนือจากการทำประกันในระหว่างการแข่งขันชกมวย

3.2 ปัญหาการตีความสถานะทางกฎหมายของบันทึกความตกลงการจ่ายเงินรางวัลแก่นักมวยในการแข่งขันกีฬามวย

บันทึกความตกลงการจ่ายเงินรางวัลแก่นักมวย ในการแข่งขันกีฬามวยนี้เป็นสัญญาระหว่าง ผู้จัดการการแข่งขันมวย นักมวย ผู้จัดการนักมวย และหัวหน้าค่ายมวย ทั้งนี้ ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 มาตรา 15

ระเบียบคณะกรรมการกีฬามวย ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขการแบ่งและการจ่ายเงินรางวัล พ.ศ. 2543 ได้กำหนดแบบ “บันทึกความตกลงการจ่ายเงินรางวัลแก่นักมวยในการแข่งขันกีฬามวย” ไว้ท้ายระเบียบ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ข้อตกลงว่าจ้าง

“ผู้จัด” ตกลงจ้าง และ “นักมวย” ตกลงรับจ้างทำการแข่งขันมวย มวยไทย/สากล ตามกติกาของ มวยไทย/สากล กับ . . .

ข้อ 2. การจ่ายเงินรางวัล และทรัพย์สินที่มีผู้มอบ

ผู้จัดตกลงจ่ายเงินรางวัลให้กับนักมวย เป็นจำนวน . . . บาท (. . .) ซึ่งเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบของค่าตอบแทนรวมกันทั้งหมดที่ผู้จัดการการแข่งขันมวยตกลงจ่ายให้แก่นักมวย หัวหน้าค่ายมวย และผู้จัดการนักมวย

บรรดาทรัพย์สินที่มีผู้มอบให้แก่นักมวยโดยตรงในการแข่งขันกีฬามวยนี้ ให้บรรดาทรัพย์สินนั้นตกเป็นของนักมวยทั้งหมด

ข้อ 3. กำหนดเวลาและสถานที่การจ่ายเงินรางวัล . . .

ข้อ 4. สิทธิและหน้าที่ผู้จัด และนักมวย

นักมวยจะต้องรับผิดชอบในกรณีที่ไม่สามารถแข่งขันมวยตามบันทึกนี้ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถจะทำการแข่งขันได้ และได้แจ้งเหตุจำเป็นดังกล่าวแก่นักมวยก่อนกำหนดเวลาชั่งน้ำหนักนักมวยในวันที่มีการแข่งขัน

ผู้จัดตกลงจ่ายเงินรางวัลตามความตกลงให้แก่นักมวยในการแข่งขันมวยนี้ ไม่ว่าคู่แข่งขันของนักมวยจะเป็นคู่แข่งตามที่ตกลงกันไว้แล้ว หรือเป็นคู่แข่งขันใหม่ที่ขึ้นทำการแข่งขันแทนก็ตาม . . .

จะเห็นได้ว่า ลักษณะของบันทึกความตกลงดังกล่าว ไม่มีลักษณะเป็นสัญญาจ้างแรงงานตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่มีลักษณะเป็นสัญญาจ้างทำของตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 578 ที่บัญญัติว่า “อันว่าจ้างทำของนั้น คือสัญญาซึ่งบุคคลหนึ่งเรียกว่า ผู้รับจ้าง ตกลงจะทำการงานสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้แก่บุคคลอีกบุคคลหนึ่ง เรียกว่า ผู้รับจ้าง และผู้รับจ้างตกลงจะให้สินจ้าง เพื่อผลสำเร็จแห่งการที่ทำนั้น” โดยเหตุที่ ผู้จัดไม่มีอำนาจบังคับบัญชา นักมวย หากแต่มุ่งที่ผลสำเร็จของงาน คือ การขึ้นแข่งขันชกมวยเท่านั้น ทั้งนี้ทั้งนั้น ไม่ได้มุ่งถึงผลแพ้หรือชนะแต่เพียงอย่างเดียว

เมื่อตามสัญญาหรือบันทึกความตกลงดังกล่าวข้างต้น ถือว่านักมวยอยู่ในฐานะเป็นผู้รับจ้างมิใช่ลูกจ้างแล้ว นักมวยย่อมไม่อาจเข้าสู่ระบบประกันสังคมในฐานะลูกจ้างได้ ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 กรณีการให้ความคุ้มครองแก่นักมวย สามารถนำเอาหลักการที่ได้วิเคราะห์มาแล้วในหัวข้อ 3.1 มาใช้แก่กรณีนี้ได้เช่นเดียวกัน หากนักมวยต้องการเข้าสู่ระบบประกันสังคม ก็สามารถเข้าเป็นผู้ประกันตนแบบสมัครใจได้ตามมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ซึ่งจะได้รับสิทธิประโยชน์ทดแทนเพียง 3 กรณี ได้แก่ กรณีคลอดบุตร กรณีทุพพลภาพ และกรณีตายเท่านั้น

อย่างไรก็ดี ขณะนี้รัฐบาลได้มีความพยายามที่จะขยายขอบเขตการให้ความคุ้มครองแก่แรงงานนอกระบบ โดยคณะรัฐมนตรีได้มีมติประจำวันที่ 18 มกราคม

พ.ศ. 2554 อนุมัติหลักการร่างพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และอัตราการจ่ายเงินสมทบประเภทของประโยชน์ทดแทน ตลอดจนหลักเกณฑ์และเงื่อนไขแห่งสิทธิในการรับประโยชน์ทดแทนของบุคคลซึ่งสมัครเป็นผู้ประกันตน พ.ศ. ตามที่กระทรวงแรงงานเสนอ และให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อตรวจพิจารณาแล้วดำเนินการต่อไป

นโยบายดังกล่าวเปิดโอกาสเป็นทางเลือกให้สองทาง คือ ประชาชนจ่าย 70 บาท ต่อเดือน รัฐจะสมทบให้ 30 บาท ถือเป็นเบี้ยประกัน 100 บาท ต่อเดือน ครอบคลุมสิทธิประโยชน์ 3 ด้าน คือ เจ็บป่วย ทูพพลภาพ เสียชีวิต ส่วนสิทธิบำนาญชราภาพก็ต้องจ่ายเดือนละ 100 บาท รัฐอุดหนุน 50 บาท ได้สิทธิเหมือนกรณีแรกแต่เพิ่มบำนาญชราภาพ รัฐบาลคาดการณ์ว่าจะดำเนินการเรื่องนี้ให้สำเร็จในวันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2554 เป็นต้นไป เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าใช้ประโยชน์ได้ทันที จากนั้นกระทรวงแรงงานพยายามปรับกฎระเบียบ แนวทาง กฎหมายต่าง ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายนี้และตรากฎหมาย แก่กฎหมายประกันสังคม แก้ไขกฎหมายกองทุนเงินออม (กอช.) เพื่อดำเนินการให้เรื่องนี้เดินหน้าไปได้

หากรัฐบาลดำเนินการแล้วเสร็จ นักมวย และบุคคลในวงการกีฬามวย ไม่ว่าจะเป็นผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ผู้จัดการนักมวย หัวหน้าค่ายมวย ฯ ย่อมได้รับประโยชน์จากโครงการดังกล่าวด้วยเพราะนอกจากรัฐจะจ่ายสมทบช่วยเหลือแล้ว สิทธิประโยชน์ที่ได้รับยังเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย